ПЕРСІЯНКА.

Позоришна игра у петъ дѣйствія.

P15 Cp I 377.1

Р19 Ф I 377.1 PI 93 I

ПЕРСІЯНКА.

ПОЗОРИШТНА ИГРА У ПЕТЬ ДѢЙСТВІЯ.

Съ немачкогъ превео

ВАСА ЂОРЂЕВИЋЪ,

Архиваръ Попечителства Финансіе.

У БЕОГРАДУ,

Печатано у Кньигопечатньи Княжества Србскогъ.

1846.

210245

Инв. бр. 210245

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ У НОВОМ САДУ

БИБЛИО-ТК.
Dr. Г. Михаиловића
ИНБИЈА

НѢГОВОМУ ВЫСОКОБЛАГОРОДІЮ

НАЧАЛНИКУ ГЛАВНЕ КОНТРОЛЕ РАЧУНА ПРАВИТЕЛСТВЕННЫ У КНЯЖЕСТВУ СРБСКОМЪ,

ГОСПОДИНУ

ІОВАНУ НИНИЋУ

И

НѢГОВОЙ ВОЗЛЮБЛѢНОЙ ЄДИНИЦЫ

МЛАДОЙ ГОСПОДИЧНИ

КАТАРИНИ,

ПОСВЕЋУЄ

ИЗДАТЕЛЬ.

*

Высокоблагородный,

мени особито и высокопочитаємый Господине!

Вашу ревность и отлично теженѣ за развійткомъ кньижества Србскогъ Вы сте высокопочитаємый Господине свагда до данасъ, као што правомъ и родолюбивомъ Србину и пристои, самимъ дѣломъ свѣту осведочавали. Шта выше, я и то пређутати немогу, да сте Вы, како млогимъ другима, тако и мени самомъ свагда и у свакой прилицы свою шчедру помоћъ указывали тако, да я довольно речій не-

мамь, съ коима бы Вама чисту и искрену мою признателность изявіо. Я самь свагда до данасъ прилику тражіо, коіомъ бы Вама моє особыто почитаніє указати мого, и нигда удеснію ненађо одъ ове, да мало ово дѣлце подъ насловомъ „Персіянка“, коє самь съ нѣмачкогъ на нашъ матерньій єзыкъ превео, Вама и возлюблѣной єдиницы Вашой, младой Господични Катарини, посветимъ, и тыме осведочимъ, да како васъ као правогъ родолюбца и редкогъ Србина, тако и Фамилію Вашу у найвећемъ степену уважавамъ и почитуємъ.

Примите дакле, высокоблагородный и высокопочитаємый Господине! мало дѣлце ово съ оным усердіємъ и оном любавію, съ коима га я Вами подносимъ, и дозволите ми, да га именомъ

Вашимъ и младе Господичне Катарине украсити могу.

Съ особитымъ высокопочитаніемъ честъ имамъ назвати се

Вашегъ Высокоблагородія

истинитый почитатель,

ВАСА ЂОРЂЕВИЋЪ.

Дѣйствующа Лица.

Тимуръ, краль Сіяма.
Алія, любимацъ Тимура
и првый министеръ.
Муратъ,
Заида, Муратова кћи. } Робови Алійни.
Селина,
Каледъ, Дворянинъ.

Служительи, Пратіоцы, и собраніе Совѣта.

(Место позорія, у двору Аліе.)

Прво Дѣйство.

1. Исходъ.

Алія (*самъ*).

Вы ледена срца, вы сте зависти достойна. Вама бадава таласи грозе, єръ и ако васъ погоде, вы ій следите. — Съ ничимъ немогу мученя моя сравнити, коя ми спокойство срца могъ разораваю. — Любови, тирянко, коя тако силно самномъ владашъ, како безчувственымъ чинишъ срце мое према свакой слави и сяйности, коя ме надъ свима Князевима узвышава. — Суєтни, кратковиди, кои предамномъ пузе, држе ме за найсретнієгъ смртногъ. — Но о! — колико ми къ томе оскудѣва, да се сређанъ назвати могу. — И каковый пламенъ? — Нієли она, коя є истый у мени зажегла, моя робиня? — Али ни єдна кралѣвска кћи

њой равна ніе. — Ни єдна нема Заидиногъ погледа, кои, кадъ се съ моимъ сукоби, и — нѣга избегава. — Зашто она нѣга избегава? Несретный, заръ ты погодити неможешъ? Она познає тай пламенъ, кои у теби бесни, и презыре твою ватру, смеє се туђимъ уздисаима, и зато є сугуба робиня. — Но я ћу се постарати, да тогъ зависти достойногъ дознамъ, кои у Заидиномъ срцу — —

---

2. Исходъ.

Алія. Каледъ.

Каледъ. (*примѣчаваюћи Алійну забуну*) Ты можда желишъ самоћу, Господару. — Само за єдно магновенѣ, па таки да идемъ.

Алія. Не, пріятелю. Ты си ми свагда добродошо.

Каледъ. Я се съ тымъ поносимъ. — И я непознаємъ веће славе, него быти твоимъ пріятелѣмъ. Но я знамъ да теби држав-

ни послови врло мало времена даю съ пріятельима увеселявати се. Єръ одъ тебе, не одъ краля сви поданицы Сіяма, свой напредакъ очекую. -- опрости ми Господару — одъ неколико дана примѣчавамъ да си врло разсеянъ; а често и смућенъ. Иначе самь я држао, да онай, коме къ украшенію престола само круна оскудѣва, никада неможе ожалошћенъ быти.

Алія. О пріятелю! — Ты врло р'ћаво понятіе имашъ о достоинству, у коме се я налазимъ, веруй ми, я га никадъ, пожеліо небы. Съ достоинствомъ дао ми є Тимуръ савъ теретъ државе. — Сва ова преварљива печаль, нечини у срцу момъ никакве промене, коє само тихимъ впечатлѣніяма отворено стои. — Признаєшъ ли све то?

Каледъ. (*поплашено*) Я?

Алія. Заръ ты никадъ ниси любіо, Каледу?

Каледъ. И ты, Алія, познаєшъ болю любови? — О! та теби никаково срце неможе противустати.

Алія. Ты ми ласкашъ, Пріятелю. — Но кажи ми єсил' икадъ любіо?

Каледъ. Єсамъ Господару! — Я и сада любимъ — Гордостъ моя истина заповеда ми, да исту любовь утушимъ, но бадава. Я немамъ довольно снаге, да нѣжности сасвимъ непопустимъ.

Алія. Како то, да є любовь твоіой гордости тако одвећъ противна.

Каледъ. Господару, ты ћешъ се смеяти. — Я любимъ єдну робиню.

Алія. (*поплашено*) Како?

Каледъ. Но она болю срећу заслужує.

Алія. (*нестрпљиво*) Како се зове она?

Каледъ. Заида!

Алія. Шта? Заида?

Каледъ. Твоя робиня Заида! — Тебе само єдну речь кошта, и она є онда слободна. — Ты ћутишъ?

Алія. Любил' и она тебе?

Каледъ. Све є моіой любови наклоно. Али опетъ —

Алія. (*ватрено*) Погледай ме! — Я самь твой соперникъ!

Каледъ. (*збуњено*) Како? — Господару — Ты — мой соперникъ? опрости Господару, то њу я, тай пламенъ утушити, кои тебе вређа.

Алія. (*снуждено*) Не Каледу, ты немой то чинити. Ты си одъ нѣ люблѣнъ, а я — ахъ! Чувство, коє ми судбу мою предсказує, редко ме вара. — Я морамъ ту страсть побѣдити. Чуй пріятелю! Заида є слободна; оћеш' ли є ты за супругу изабрати? Говори. —

Каледъ. (*по кратколи ћутаню*) Оћу; єръ она сваку другу жертву одбацує.

Алія. Добро! — Она мора быти одъ благородне фамиліе; єръ великій нѣнъ духъ одавна є за такову издає. — Осимъ тога пакъ нѣна дражесть, и нѣна добродѣтель више важи, него и сами предцы.

Каледъ. (*падне къ ногата Аліе*) Погледай Пріятелю, Каледъ сузе предъ то-

бомъ пролива. Я сажалуємъ себе, а и тебе; и радо мою склоность теби жертвуємъ.

Алія. Не Каледу! Заидино срце некъ буде твоє, и зато узми є ты. — Ты видишъ, како є мени тежко, нѣ се одрећи. — Дубока боля, и можда іоштъ више, него боля, прати моє великодушіє. — Али я то оћу — И садъ ме остави пріятелю. — Иди къ Заидиномъ родителю и кажи му, да съ њимъ говорити желимъ.

Каледъ. Господару, ты си великодушанъ. Я се морамъ само чудити, и ћутати.

Алія. Доста Каледу. — Пріятельство само по себи налаже велике дужности, я ій морамъ испунити. Иди! —

(Каледъ одлази.)

---

3. Исходъ.

Алія. *(сам)* Тако дакле, спокойство, срећа, и све друге любке радости

домаћегъ, брачногъ живота, удалявайте се одъ мене; я васъ пріятельству уступамъ. — Дал' є икада кои мудрацъ себе већма побѣдіо? — Ты си люблѣнъ Каледу; Ты си постао зависти достоянъ. Мени є садъ и та слаба надежда одузета, да се о твоіой срећи сумняти могу. — Вы, кои сте моіой срећи завидили, садъ немойте выше завидити. — Кадъ бы могли у ожалост'ћену душу мою проникнути, заиста мою срећу нигда небы пожелили.

---

4. Исходъ.

Алія. Муратъ.

Муратъ. Ты си ме звао Господару. — Ево твогъ роба.

Алія. Робъ выше ниси! — Ты и твоя кћи слободни сте.

Муратъ. Слободни? Одкуда та милость? — Господару како да ти довольно благодаримъ?

Алія. Шта ради твоя кћи?

Муратъ. О! Я незнамъ, каква є внутреня нека печалъ мори; бадава се трудимъ исту растерати. — Она вене, а съ њомъ и моя єдина радость, коя ми є бѣдномъ у старости остала, изчезава.

Алія. Мурате, я држимъ да она люби. — Заръ ты іошть ниси дознао, кои є тай сретный? — Пріятелю твоя є кћи любведостойна; Она печіє срце плѣни.

Муратъ. Ха! И самъ се плашимъ, ако она люби.

Алія. Зашто бы се ты плашіо? Буди весео. — Заиста є онай благородный мужъ, кои нію люби, и кои є одъ нѣ узаймно люблѣнъ.

Муратъ. Ко є тай?

Алія. Каледъ.

Муратъ. Каледъ?

Алія. Послушай ме! онъ жели тебе за таста. — А што є твой погледъ пунъ лютине? —

Муратъ. Господару, то, што си ми казао, истина дає за бѣдногъ Мурата

велика милость; — Но опетъ є морамъ одбацыти. Шта выше, я морамъ Заиди наложити, да Каледа избѣгава.

Алія. Я се страшимъ!

Муратъ. Опрости, дужность то иште одъ мене. Твой робъ Муратъ, кога си ти садъ тако великодушно ослободіо, ніє тай, за кога другій нѣга држе. Алія, закуни се да ћешъ мою тайну свето хранити, я ћу ти є одкрити, па после самъ суди, дал' є моя Заида за Каледа роѣена.

Алія. Я ти се заклинѣмъ, да ће твоя тайна при мени остати. Она ће се у нѣдрима чести и пріятельства утопити.

Муратъ. Ты ме нећешъ за недостойногъ твогъ пріятельства држати, кадъ познашъ оногъ, кои ланце твогъ робства носи.

Алія. Я самъ одавно желіо, о твомъ станю извѣстити се; но твоє ме є ћутанѣ одъ тогъ уздржавало. Я писамъ никада на силу тражіо да дознамъ оно, што си одъ мене сакривао.

Муратъ. Господару, ти видишъ предъ собомъ єдногъ врло несрећногъ старца — Шаха одъ Персіе.

Алія. Шта рече ты? Зашто ми то ниси раніе одкріо? Дакле Заида є кћи єдногъ краля? —

Муратъ. Єсте кћи єдногъ несрећногъ владѣтеля, кога є коцка судбине съ найопаснїимъ гоненіяма погодила. Чуй жалостну мою повѣсть. — Моє є право име Абул-Адда. —

Алія. Како? Братъ Кули-Адде?

Муратъ. Тай самъ. — Мой безчовечный братъ свргне ме съ престола: срећа, бобѣда, слава подпомагале су нѣговомъ грабежу. Я будемъ одъ свію оставлѣнъ; и сами присни мои пріятельи прећу къ нѣму. О Господару, я самъ млого претрпіо — Мою супругу, и два моя сына, кои бы заиста кадъ тадъ ову свирѣпость осветили, вићо я, гди падоше подъ мачемъ убійце. Само Заида ми оста; ню є єданъ робъ, кои є выше човечанъ, него нѣговъ заповедникъ было, одъ бес-

нила брата могъ прекріо. Онъ є єдиный быо, кои є своіой дужности вѣранъ остао, и за мене умрети одважіо се. Я узмемъ Заиду, и одбѣгнемъ у планине, на границу Хиндостана. Прибѣжиште моє нађемъ у єдной пештери, у коіой су се можда малопре куряцы легли. — Боже, шта самь ту съ ньоме претрпіо. — Како самь често судбу нѣну изъ гласа оплакивао, докъ самь се међутымъ съ моіомъ неустрашимо боріо. Само жеђь за осветомъ и ово родительско срце іоштъ ме є уздржавало. Само ове страсти владале су у моіой души. Прве самь моро одбацыти, а последню — — Моя кћи иначе была є робиня: и премда си садъ ланце нѣне одрешіо, опетъ зато она никадъ оно быти неће, што бы иначе была. Одъ свега іой' є само іоштъ животъ остао. — — Послушай ме, шта ми се далѣ догодило. — Сама она пештера, коя ни за животно ніє удесна была, завидила є моіой судбини. Усамлѣно моє обыталиште разбойницы одкрію, мене и Заиду у окове метну и овде насъ продаду као робове — као робове! — *(Сузе зауставе га одъ далѣ беседе).*

Алія. О! зашто си тако дуго твоє станѣ одъ мене кріо? Заръ самъ я тако непознатъ теби быо, да се ниси одважити мого, мени то повѣрити? — Боже! Ты и Заида моралисте робови быти; Ты, кои си владѣтель быо, и она, коя є престолъ заслуживала. — Съ найвећомъ охотомъ я бы тебе служіо, да си ми се преће показао.

Муратъ. Господару, я бы то быо учиніо; но Тимуръ є онда съ вѣроломнымъ Кулли-Аддомъ у союзу стаяо. — Видишъ, колико ти повѣравамъ! — Тако ти свачегъ на свету, сачувай мою тайну и одъ самогъ краля. — А зашто, то ти є познато. Мене нѣму одкрити, чиними се страшніє, него и само станѣ робства.

Алія. Небрини се ништа. Тимуровъ союзъ съ Кулли-Аддомъ већъ є давно престао, но я ћу опетъ ћутати, дотле, докъ ти незактешъ да говоримъ.

Муратъ. ћути сасвимъ, дотле — немой се моіой суєти смеяти — докле кои краль Заидину руку незаиште, или

єданъ таковый човекъ као ты, кои є близу престола. — Но тай случай види-ми се да є немогућанъ.

Алія. Знали Заида своє порекло?

Муратъ. Я самъ кріо одъ нѣ, да се небы како неотице издала, єръ мой безчовечный братъ непрестано о ньой распытує, а она ми є дражія одъ самогъ могъ живота. Кадъ бы є ты одъ нѣгови гоненія обезбѣдити мого — —

Алія. Я ћу чинити у кол'ко є то у моіой власти; — веруй ми, моє страхопочитаніє и моя нѣжность према Заиди несравнѣна є. И тко ню непочитує? —

Муратъ. Ты дакле знашъ, ко само мою кћерь добыти може. А не Каледъ. — —

Алія. Тай нетреба нѣну руку да добыє; а и другій ниєданъ, кои оно ніе, што ты зактеваш.

Муратъ. Садъ на ново оживлявамъ. — Алія іоштъ єданпутъ — я самъ теби много одкріо, єръ я у теби велико

повереньѣ полажемъ. — Садъ морамъ иѣи, да съ моіомъ кѣери говоримъ. *(Отиде).*

---

5. Исходъ.

Алія. *(самъ)* Шта самъ одкріо? — Каледа се ніе выше бояти. — Али опетъ онъ є люблѣнъ. —— О любови, кудъ ме водишъ? Ако она моє срце одбацы, и онда Каледъ съ тріумфомъ на мене погледи, мени познати даде, да самъ я нѣговъ соперникъ, а онъ побѣдитель. — О оѣул' я срамоту, мученя поднети? — Но сила є у моимъ рукама. Законъ, дужность, и заповѣсть очина зацело ѣе є у моя наручія предати. Муратъ ѣе се на свезу ову склонити. — И онда ѣу я — шта? — быти срећанъ? — О! никадъ, кадъ ме она нелюби. — — Алія, ты си будала, да се сумняшъ, а да незнашъ, зашто. — Селина некъ своіой пріятельицы каже, шта мени оскудѣва, да бы спокоянъ и срећанъ быти мого. Не, я ѣу то самъ чинити; я ѣу Заиди моє срце и мою руку поднети, она ѣе говоръ срца могъ осетити, и — —

---

6. Исходъ.

Алія, Каледъ.

Каледъ. Єсили съ оцемъ Заидинимъ разговарао?

Алія. (*разсеянъ*) Єсамъ. — Но я ти морамъ садъ Заиду одрећи. Узрокъ ћешъ съ временомъ дознати.

Каледъ. (*зачуђено*) Како? Ты ми морашъ Заиду одрећи? — а зашто? —

Алія. Не я, Муратъ одказуе ти нѣну руку.

Каледъ. Робъ Муратъ?

Алія. Онъ є было робъ; садъ ніе више. — Садъ обоица узрокъ имамо, нѣга почитовати.

Каледъ. Я не! — О каква самъ будала я было, што самъ се теби повериo! — Шта самъ мого я одъ єдногъ любвесоперника очекивати?

Алія. Ты се лютишъ? —

Каледъ. Я имамъ узрокъ къ тому.

Алія. Каледу!

Каледъ. Нисамъ ли ти я єдномъ хтео Заиду уступити? — Зашто си ме дакле са веселимъ, и обманљивимъ надеждама варао?

Алія. Шта? Говоришъ ли ти съ Аліомъ? — Каледу узми се на умъ. *(Отиде).*

---

7. Исходъ.

Каледъ. (*самъ*) Одлази само, ти ме нећешъ више варати. — Да ми є, да роба Мурата видимъ. — Зашто онъ свою кћеръ Алій предає. Заиде оће да ме лише, оће одъ нѣ наложницу да начине, и я да ћутимъ. Єсть, я ћу ћутати, као океанъ, у кога кориту буря почива. — Силу ми валя силомъ одбити, па башъ ако никако Заиду неузмогу добыти, то нека є и онъ нема. — Она нека буде грабежь сладострастногъ Тимура. Я ћу нѣну лепоту кралю описати. Стрепи А-

лія! ты грозишъ мени; можда ћешъ се кадъ и ты мене бояти. (*Отиде*).

Друго Дѣйство.

---

1. Исходъ.

Муратъ, Заида.

Муратъ. Одкудъ та жалость, та мутна болѣтица на твомъ челу. Ахъ Заидо, ты ниси више, коя си была, ты избѣгавашъ твогъ оца.

Заида. (*уплашено*) Одкудъ тако страшно подозреніе?

Муратъ. Девойко, кадъ бы ты у мою душу завирити, и мою печаль видити могла. — — Знашъ ли да мы нисмо више робови?

Заида. Више нисмо робови? —

Муратъ. Не; мы смо слободни. — Само овде, у дружству ови людій, кои су насъ као робове вићали, остає намъ увекъ оно срамно опоминаніе, онай спо-

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

менъ о ономъ, што смо были. — А то се само съ нашимъ одавде удаленѣмъ загладити може.

З а и д а. (*іошть већма поплашена*) Ты оћешъ да идешъ одавде? — а куда? као робове овде су насъ съ благодѣяніяма обасипали. Насъ су ослободили. — И таква благодарность — —

М у р а т ъ. Заидо, заръ ты тако говоришъ? Любишъ ли ты останакъ, кои ти на срамоту служи? — Муратова кћи нетреба никакво благодѣяніе да позна. Благодѣяніе чини слободне люде робовима, а изобиліе и сяйность неможе робство облагородити. — О я несрећный! — Я самъ мою кћеръ изгубіо. Она є другда ону пештеру, гди смо у сиротиньи съ поносомъ живили, далеко млого свакой палати предпоставляла. — Заидо, ты си се на мекушность и робство привикла; ты презиреш твогъ отца, и поученія съ опоминаніяма, коя ти є онъ свагда дубоко укоренявао. — Иди одъ мене! — Иди само, пузи по дворовима, и буди робиня већій робова. Срећна є заръ твоя мати, што ніе срамоту ову доживила. —

А ты несрећный старино, иди далеко одъ овогъ мрзкогъ места, и живи удалѣнъ одъ єдне кћери, коя се твоіомъ назвати незаслужує.

Заида. За Бога оче, како ме предусреташъ? Ты се лютишъ; ты претишъ да ћешъ ме одбацыти?—Погледай ме само, іошъ самь я твоя кћи, іошъ самь я тебе достойна. — Я нисамь за преступленіе држала, Аліи обвезанымъ быти, нѣму, кои тако радо све около себе усрећава. — Али какво ћемо задовольство у пустиньи наћи? —

Муратъ. Стара ова десница нека землю обдѣлава; зной и сузе нека є влаже. Она ће благодарна быти, и нама издржанѣ давати. — И тай поносъ, небыти робомъ, чини ми се претежніи одъ свакогъ излишества. — Заидо, одкудъ тій уздисаи? Я познаємъ ньинъ узрокъ, я знамъ, да Каледъ свакій твой коракъ прати, да нѣгово лице — —

Заида. (*ватрено*) Каледъ? — о оче! —

Муратъ. Ты се морашъ Каледа отрести. Ты морашъ любити слободу; са-

мо добродѣтель и честь єсу образи, кои тебе окружавати мораю.

Заида. О оче мой, я никадъ Каледа любила нисамь. Нѣгово лице мрзко ми є.

Муратъ. Дакле оћешъ ли самномъ иѣи?

Заида. Кудъ ти є годъ воля, оче. — Тако нека буде, мы ћемо се одъ Аліе на вѣки раставити. (*Отиде са сузама у очима.*)

---

2. Исходъ.

Муратъ. (*самъ*) Іоштъ ми є само тай путъ остао. — Само удаленѣ може нѣну ранну залечити. Алія нека садъ моє намѣренѣ дозна. — Ево га гди долази.

---

3. Исходъ.

Муратъ, Алія.

Муратъ. Алія, я се садъ као твой пріятель смемъ теби приближити. Ты си

нама слободу поклоніо; дозволи ми дакле исту и употребити. — За мене, кои већъ на краю гроба стоимъ, увеселенія дворска никакве дражести немаю. Притомъ я самъ Заидинъ отацъ. Углађеніе сплетке и ласканя дворска опасна су нѣной невиности; она ій избегнути мора.

Алія. Како? Заръ ты оћешъ да ме оставишъ? — Я самъ дакле врло низакъ, да могу твоимъ пріятелѣмъ остати.

Муратъ. Съ ничимъ се сравнити неможе оно пріятельство, кога си ме ты удостоіо. И никада можда нећу наћи срце, коє бы се твоме сравнило. Али Заида — —

Алія. Моя мати нека буде у будуће заштита нѣне добродѣтельи. Ты є познаєшъ.

Муратъ. Ты ћешъ нешто мало и гордости моіой опростити, коя ми є, као сведокъ изгубљногъ престола, заостала. Погледай, тебе читаво ято слабомоћны окружава, кои се текъ узвысити желе, и опетъ брзо и дрзновено люде презиру, за коє они држе да су подъ њима. Они

не цѣне старость нити праву узвышеность; и то є мени сносити немогуће.

Алія. Свакій мора тебе почитовати, као я; я ти се заклинѣмъ.

Муратъ. То ніє у твоіой власти. Ты бы морао њима моє станѣ одкрити.

Алія. Па гди мыслишъ ты у будуће станити се?

Муратъ. Іошть и самъ незнамъ. Мени є свако место єднако, нека є само одъ двора удалѣно.

Алія. Али твоя старость потребує спокойство. Држишъ ли ты да ћешъ игди већу удобность наћи, него кодъ мене?

Муратъ. Я самъ већь оддавно на посао и оскудицу навикнутъ.

Алія. Ты си управъ наваліо?

Муратъ. Я морамъ.

Алія. И пакъ бы те желіо данасъ іошть єданпутъ видити.

Муратъ. Ты изволи само заповедити.

4. Исходъ.

Алія. *(сатъ)* **Не Мурате, ты нећешъ мене оставити. — Мени є одма валяло нѣму одкрити. — Опетъ зато я моромъ найпре Заиду видити. Она само може рѣшити, дал' се спокойству надати могу.**

---

5. Исходъ.

Алія, Селина.

Селина. Ты си ми заповедіо, да овамо дођемъ.

Алія. Девойко, ты заслужуєшъ болю срећу, нежел' да си моя робиня. Я ти покланямъ слободу.

Селина. О Господару, како ме срећномъ чинишъ; толика милость! —

Алія. И твоя є пріятельица Заида слободна.

Селина. Заида?

Алія. Єсть. Будите садъ обе спокойне и срећне.

Селина. Господару, то є заиста млого.

Алія. Ако ти Селино іошть што недостає, то желю твою мени сасвимъ повери.

Селина. Ал' то бы было одъ мене можда одвећь дрзновено?

Алія. Зашто одвећъ дрзновено?

Селина. Зато, што имаде и высокоумны желя.

Алія. Ако самъ у станю и ньи ти испунити; то надай се одъ мене. *(Одходи).*

---

6. Исходъ.

Селина. *(сама)* Добро! я желимъ дакле твою руку. — Ты се морашъ садъ рѣшити Алія; и я већь знамъ да ты мене любишъ. — Идемъ, да Заиди нашу срећу обзнанимъ. Премда нѣна слобода ніе моє дѣло, али опетъ наше пріятельство было є источникъ тога. Ево є, гди иде.

---

7. Исходъ.

Селина, Заида.

Селина. Я самъ те управъ тражити хтела Заидо. — Загрли ме и чуй, како си срећна. Мы смо слободне.

Заида. Я већъ то знамъ; но моя слобода чини ме у єдно и несрећномъ. Я морамъ тебе оставити Селино, морамъ нашегъ добротвора и нѣговъ дворъ оставити. — Мой отацъ оће, да я съ њимъ у удалѣне предѣле, можда, и у саму пустиню идемъ.

Селина. Шта? Ты ћешъ овай дворъ оставити? То Алія неће никада дозволити. — Каковый бы ти поклонъ быо слобода, кадъ бы твою будућность у пустињи проводити морала.

Заида. Ахъ! ты познаешъ могъ оца. — Онъ є неумолимъ и непоколебимъ, кадъ што науми.

Селина. Не пріятельице, ты морашъ овде остати; я се немогу тебе лишити. Твой разумъ и твой совѣтъ ми є садъ

врло нуждань. Я самь ты већь одавно хтела моє срце одкрити. — Алія — —

Заида. *(уплашено)* Шта велишь ты?

Селина. Алія влада моимь срцемь.

Заида. *(іошть већма уплашено)* Селино! Како — Ты любишь? — любишь Алію. — А любил' онь тебе?

Селина. Онь ми непрестано почитаніе указує, више, него почитаніе.

Заида *(живостно)* Дакле ты нимало несумняшь о нѣговой любови?

Селина. Пріятельице, ты сама суди, — Єдали є то любовь, кадь онь увекь као боязливь изгледа, мене тражи, па онда уздише — и брзо опетъ одлази? —

Заида. За Бога!

Селина. Ты си можда о моіой добродѣтели забрипута? — О! я одь нѣ никадь неодступамь, и свагда ћу достойна тебе остати. — Али шта я видимь? — Заидо, — шта є теби? — *(Заида падне у несвесть; Селина труди се да іой помогне).*

Заида. *(доће къ себи)* Остави ме! О, зашто ме повраћашъ опетъ у животъ, кои ће за мене пунъ печали быти.

Селина. Ты плачешъ Заидо? —

Заида. И то праведно. Далъ є икоя девойка несрећнія одъ мене?

Селина. Єсте; она коя люби, па є презрена. А ты си срећна, єръ ты любовь и непознаєшъ.

Заида. Я? — Любовь непознаємъ? Я морамъ тебе оставити! — Кажи Аліи — да — да — — не Селино, ништъ му неговори.

Селина. Остани ты овде; я идемъ къ Аліи — ты насъ несмешъ оставити. *(Отиде)*

---

8. Исходъ.

Заида. *(сама)* О спокойство, коє одъ мене вавекъ бежишъ, кадъ бы ме ты само спроводити хтело, онда бы и я сама моє будуће мѣсто пребыванія благосиляла, па некъ бы оно и пустыня или

пештера была. — — Но Алія, твой ликъ свагда є предъ моимъ очима. — Ахъ и ты любишъ Селину. Страшна загонетко, зашто ми вѣчито непозната неоста? — Садъ самъ у станю себи нѣне тихе сузе изтолковати, и уздисає, коє є она онако често устегнути трудила се. О Селино, ты ми заиста млого одузимашъ. — Али нашто бы се смела я и позвати? Ты заслужуєшъ, да те Алія люби; а я морамъ мою несрећу и мою нѣжность оплакивати. — О оче, ты ћешъ моє сузе спазити и лютити се; но бадаваћешъ се старати њи осушити. Кадъ небы само Алія другу девойку любіо, то бы я ову нѣжность іоштъ благосиляла, коя ме смрти предає. Шта видимъ я? — онъ самъ? — О гди да се одъ нѣга сакріємъ. — *(Оће да иде.)*

---

9. Исходъ.

Заида. Алія.

Алія. Остани овде Заидо. **Я имамъ теби важно нѣшто повѣрити.**

Єданъ служитель *(кои одма за њим ъ уђе.)* **Господару, краль є овде у двору. Онъ жели тебе видити.**

Алія. Краль? добро! — *(къ Заиди)* **Опрости!** *(оде са служителѣмъ.)*

---

10. Исходъ.

Занда. *(сама)* **Онъ ми хтеде нѣшто повѣрити? — Ахъ я већъ знамъ, шта ће быти. — Како нѣжный онай погледъ мою душу пронзну, съ коимъ ме онъ овде остави? — Боже! како усхитителанъ онай быти мора, кои Селини надежду улива. — За цело морађу я њой одкрити, да є онъ люби. Каковый налогъ. — Нѣму самомъ любвесоперницу привести, па онда оне радости свидѣтелька быти, коя нѣгово срце обузыма. — О любови, любови! ты намъ безконечне муке приуготовляваш ъ. — Ты се, на подобіе титраюћегъ се Зефира, полако у срце наше увлачишъ, постаешъ тирянкомъ — и мы радо твой ярамъ сносимо. — Селино, моя пріятельице, я кодъ тебе остати немогу. Ону сяйность, у коіой ћешъ се**

ты скоримъ величати, радо бы поднела — Али ахъ, да Алія само за тебе живи — то сносити у станю нисамь. —

---

11. Исходъ.

Заида. Каледъ.

Каледъ. Опрости, любведостойна девойко, давно већь хтео самь ти се изяснити, но ты се чиняше, као да ме увекъ избѣгавашъ. — При свемъ томъ, мой боязльивый погледъ, мои уздисаи, и по гдикоя сакривена суза, морала су ме теби издати. О! ни єдно срце више нѣжности ніє осећало одъ мога, коє сасвимъ теби принадлежи.

Заида. Проћи ме се. Я нисамь за нѣжность створена. Твоє речи я и неразумемъ.

Каледъ. Заидо, теби да є любовь са свимъ іоштъ непозната? — Само због тебе я нѣнъ робъ постадо; єръ она само съ тобомъ усрећава.

Заида. Остави ме. — Ако ме мой отацъ овде затече. —

Каледъ. О! кадъ бы онъ знао, да само благородна любовь у овымъ прсима — —

Заида. Я морамъ избѣгавати оногъ, кои о нѣжности самномъ говори.

Каледъ. Какво є то захтеванѣ!

Заида. Муратъ ништа безъ основа незахтева.

Каледъ. Я ћу тай основъ одкрити. Алія нека —

Заида. (*збуњено*) Алія люби Селину.

Каледъ. Ніе Заидо; веруй ми, ты си обманута, одъ твогъ отца обманута, одъ Аліе преварена.

Заида. (*ватрено*) Подлѣцу! ты Алію непознаєшъ. Онъ неуме никога преварити.

Каледъ. Ха! ты нѣга любишъ — О Заидо, я те сожалуємъ. — Ты ћешь пропасти.

Заида. Поштеди само то твоє сожаленіе; и на мене заборави *(Озловѣена оде.)*

---

12. Исходъ.

Каледъ. *(самъ)*, Да она люби Алію, и нестраши се выше одъ оне пропасти, коя ће нѣну честь саранити. Како си се варао Каледу, кадъ си држо, да заиста тебе люби. — Само за Аліомъ было є постояно нѣно теженѣ. — — Но нашто то срамно туженѣ? — Освета нека одяко буде предмѣтъ мога мышленя. Она ме презире, я ћу є зато казнити, Алію двогубо казнити. — У обятію Тимура некъ Заида уздише, и онъ то нека гледа. — Краль ће ме за то, што самъ му девойку прибавіо, возлюбити, яћу гледати да себе у милости нѣговой утврдимъ, па онда одма нека Алія предъ Каледомъ кланя. Онда некъ Онъ одъ моє освете стрепи; онда премда поздно, некъ се кає, што є према мени вѣроломанъ было.

Трећe Дѣйство.

1. Исходъ.

Тимуръ, Алія.

Тимуръ. Я садъ благостоянiє држа-ве, и моє собственно очекуемъ одъ твоє проницателности. Ова оба — тешко є с'єдинити. — Видишъ мой любезный, вре-ме є држави кральицу дати. Кадъ бы я хтео срцу момъ слѣдовати; О! онда бы се лако рѣшiо. Али кралѣмъ быти, свой народъ любити, и у свакомъ дѣлу обшту ползу нѣгову тражити; то су ми свагда света обозреня. Алія ты си ми чешће о мудрости и ревности сведочанства давао, кадъ самъ себи совѣта дати у станю ни-самъ быо. — Помози ми и садъ измы-слити она средства, коима ће се владѣ-тель и нѣжность соєдинити.

Алія. Господару, ты познаєшъ мою ревность.

Тимуръ. Я самъ ти у душу вникнуо. Пріятелю, девойка, кою любимъ, лепа є,

дражестна, млада, добродѣтелна, благородномыслећа, али ахъ! — Она є робиня.

Алія. (*зачуђено*) Како?

Тимуръ. Ако небуде могла моя бити. — Пріятелю, я незнамъ, шта ће онда одъ мене быти.

Алія. Па како се зове та робиня.

Тимуръ. Ты є познаешъ. — Заида! —

Алія. (*яко збунѣнъ*) Господару, Заида? —

Тимуръ. И ты се чудишъ? — Єсть, она само предъ очима ми стои; о ньой само мыслимъ. — Я све знамъ, шта бы ми ты на супротъ моіой любови казати мого. — Я се онимъ примѣромъ задовольити нећу, кои су ми не єданъ, но выше ньи оставили, кои су пре мене на престолу овомъ владали. Іоштъ пре, него ми є Каледъ нѣно прекрасно лице онако живо описао, я самъ Заиду любіо, ню, коіу є сама природа за кральицу створила. Заръ предрасуђеня да ме принуде моє собствене среће одрећи се? —

И безъ нѣ — я осећамъ, да безъ нѣ немогу срећанъ быти. Па и пакъ я самъ краль. — Алія, ты си онай човекъ, кои мудрость и чувство у великомъ степену с'єдиняваш. Ты си мой пріятель! Твоя мудрость, твоє пріятельство нека рѣши, дал' я могу срећанъ быти. Представи себи мене као найнѣжніегъ, кои є игда любіо, али и као краля. — Я ћу ти времена оставити, да о томе размышляваш.

---

2. Исходъ.

Алія. (*самъ*) (*Оди лагано по соби.*)

Єлъ то санъ быо? — Дал' самъ я разумео? Тимуръ люби — люби Заиду; оће ню за супругу, оће съ њомъ престолъ да дели. — О! — (*спусти се на столицу*) Овде лежи црвъ, савія се по прашини и нико га неће да погази. — Али Заида ніє само єдно добро, коє бы човекъ тако лако прегорео. — Она нека моя буде. -- Краль и држава мени су драгоцѣни, али и она такође. — Оно

што я данасъ искуси, некъ за свагда као вечита тайна при мени остане. Муратъ ће быти задоволянъ, кадъ я нѣнъ супругъ будемъ. — (*устане са столице.*) Алія, заръ ты тако слабо любишъ твога краля, твою дужность, Заиду? — Єдномъ само речи, можешъ ты ню на престолъ попети; Тимура срећнымъ учинити. — И ты се іоштъ колебашъ? Іоштъ само твою любовь слушашъ? — НеАлія, побѣди себе. — (*падне опетъ у столицу*) Временомъ нека дозна она, да я за ньомъ умиремъ десетоструко умиремъ. Неблагодарна, дал' в и Каледъ кога ты любишъ, кадаръ оваково пожертвованѣ учинити? — (*брзо устане са столице*) Не, то є немогућно! — Захтевал' се моя крвъ, мой животъ, — я сваку капльицу радо жертвуемъ. Али ахъ! вы выше захтевате; — мою любовь! — (*дође къ себи*) Садъ ево вамъ све. Краля, нѣногъ отца, ню — све што ми є драгоцѣнно — я бы издао, кадъ бы другчіе урадіо. Мое є одваженіе постояно. Алія, буди себи раванъ.

3. Исходъ.

Алія, Каледъ.

Каледъ. Єлъ быо кралъ кодъ тебе?

Алія. Єсте. — Каледу, теби благодаримъ, што ћу скоро єдно велико дѣло да учинимъ. Премда си ты погрешіо према твоіой дужности и према нашемъ пріятельству; опетъ ти я могу опростити. Любовь те є къ томъ кораку навела. — Я ти могу скоро садъ узрокъ казати, зашто Заида ніе за тебе была.

Каледъ. Заръ ты држишъ, да є то противъ мое дужности, што самъ я съ кралѣмъ, кои ню већъ одавно люби, о Заиди разговарао? И ніел' ти Тимуръ самъ одкріо, да ће є онъ на престолъ попети? — Заръ да я срећи нѣговой противостанемъ? — Мене є млого стало; али опетъ я жертвуемъ мою любовь дужности. Недопуштай Алія, да те я превосходимъ; утврди твою славу на великодушію.

Алія. То ћу я чинити. Само, Каледу, веруй ми, да те проницавамъ. — Тай

планъ кои си удѣйствовао, ніе великодушіе, ніе пріятельство произвело. Па и пакъ ако Тимуръ тыме срећанъ буде, онда самъ и я задоволянъ.

Каледъ. Говори, Алія, дал' є теби пріятельство налагало, мени данасъ Заиду дати, па онда опетъ одузети? —

Алія. О човече, ты врло рђаво о мени судишъ. Ты си подобанъ мореплавателю, кои издалека землю види, а за маглу є држи. — Но скоро ће и та тама разиђи се, коя ме тако црнимъ теби представля. — Садъ ме самогъ остави.

Каледъ. Я идемъ. *(Оде)*

---

4. Исходъ.

Алія. *(самъ)* То є ужасно положеніе. — На себе сасвимъ заборавити, и свою дужность испунявати, и опетъ преко свега тога недати ово никоме познати. Но я самъ чиніо, што ми є дужность и слава налагала, и садъ некъ ме ништа непотреса.

---

5. Исходъ.

Алія. Муратъ.

Муратъ. Господару, ты си ме захтевао, іоштъ єданпутъ видити.

Алія. Ты ћешъ садъ овде остати Мурате. — Прилика є ту, да єданъ краль руку твоє кћери захтева.

Муратъ. (*устукне натрагъ*) О! заръ ме и ты оћешъ да преваришъ?

Алія. Пріятелю, таково подозреніе нека є далеко одъ мене. — Тимуръ захтева Заиду. Онъ познає нѣну важность, и онъ жели съ ньомъ престолъ делити.

Муратъ. (*зачуђено*) Тимуръ? — Опрости Господару! — промена моє судбе велика є и неочекивана, и я самъ већъ одъ дужегъ времена на бурѣ привикнутъ быо. — Али зналъ Тимуръ ткоє моя кћи?

Алія. Незна, онъ се у ню іоштъ као у робиню залюбіо, и старао се отворити изгледъ нѣной срећи. Но іоштъ се вы-

соко положеніе и стараніе о држави съ нѣговомъ страсти бори. Али ако ты дозволяваш, да онъ порекло Заиде дозна, то ће є одма на престолъ попети.

Муратъ. Господару, я почитуемъ твоє великодушіе и умиремъ садъ задоволянъ. Кажи му, Муратъ є найнесрећніи измећу кралѣва, али є опетъ пріятельства Тимуровогъ достоянъ.

Алія. Я те дакле смемъ оцемъ мога краля назвати.

Муратъ. И то є твоє дѣло. — Како да ти благодаримъ.

Алія. Ако самъ само твогъ уваженія достоянъ; онда самъ довольно награћенъ.

Муратъ. Могъ уваженія? — Ко заслужуе таково веће одъ тебе? Я самъ био твой робъ, и ты ме чинишъ срећнымъ.

Алія. Ты ми немашъ ни начему благодарити; я испунявамъ само мою дужность. — веруй ми, твое пріятельство є мой поносъ. — — И садъ опрости; я мо-

рамъ краля овде дочекати. — Скоро ће онъ у теби загрлити Шаха одъ Персіе. (*Муратъ оде.*)

---

6. Исходъ.

Алія. (*самъ*) Садъ се држи! — Алія, садъ буди юнакъ! — Садъ да Тимуру тайну одкріємъ, коя Заиду не престолъ пенѣ, а моє надежде уништава. Удалявайте се одъ мене мыслій, коє бы ми у благородномъ течаю сметати могле. — Заида ће быти сада кральица, разпростири се свуда радости и срећо. — И кадъ се потомъ са свію страна благосиляня съ благодарностима къ нѣномъ престолу слала буду; онда ће можда пасти коя суза благодарности, и кои благословъ и на мене самогъ. — Ево краля! (*Поће кралю па сусретъ.*)

---

7. Исходъ.

Алія. Тимуръ.

Тимуръ. Садъ Алія?

Алія. Кралю, Заида є достойна круну носити.

Тимуръ. О пріятелю, како ме яко ты усхићаваш! оди да те загрлимъ. (*Загрли Алію.*)

Алія. Твоя є любезна тебе и твогъ степена достойна.

Тимуръ. Шта говоришъ?

Алія. Заида є кћи Абул-Адде, пређашњегъ владћеля Персіе, коме є нћеговъ братъ Кули-Адда престолъ отео. Нћенъ отацъ, кои овде име Мурата носи, ніє тебе познавао, а будући є знао, да смо мы нћгда съ нћговимъ братомъ у союзу стаяли; то є и своє станћ таяо. Текъ данасъ повћріо ми є свою тайну, и заповедіо ми да є и самъ таимъ. Но како ты Заиду любишъ, ню заштитаваш, и на престолъ попети желишъ; то морао

самъ є теби одкрити. — — И садъ Господару о нечемъ другомъ. — Я нисамъ више у станю теретъ државе съ тобомъ делити. Дозволи ми, да се изъ двора и вароши удальимъ.

Тимуръ. Како? Заръ ты желишъ, да се одъ мене удальишъ, и то садъ, кадъ Тимуръ и нѣгова држава свою срећу одъ тебе изгледа? — Не, ты ћешъ кодъ мене остати, па дели самномъ и ону радость, кою си ми ты приуготовіо. — О пріятелю, колико ти я благодарити имамъ. — Поитай, те учини найсяйнія приуготовленія за торжество, кое ћу я іоштъ данасъ славити, єръ на дуже немогу срећу мою одлагати. — Алія, одъ тебе мора Заида чути, да самъ є за кральицу опредѣліо.

Алія. Господару! дозволи — —

Тимуръ. Не ты іой морашъ нѣну срећу обзнанити.

Алія. Оћешъ ли садъ Мурату дозволити, да те види. Я самъ му дао ту надежду.

*

Тимуръ. Доведи га овамо! — *(Алія отиде.)*

.8 Исходъ.

Тимуръ. *(самъ)* О Тимуре, срећный Тимуре! — Іоштъ єдно цело царство небы было теби тако важно, као што ће ти садъ Заида быти. — О, я добыямъ іоштъ млого выше, него што самъ желіо. Найболя девойка, кћи єднога краля, пуна дражести, пуна невиности и добродѣтельи быће садъ моя. — —

---

9. Исходъ.

Тимуръ, Муратъ, Алія.

Алія. Господару! овде є Шахъ одъ Персіе кога ты видити захтеваш.

Тимуръ. *(иде къ Мурату и загрли га)* Достойный, несрећный владѣтелю, дозволи, да те Тимуръ за твоє пріятельство замолити сме. — Зашто пре дозна-

ти немого, да Абул-Адда у моіой држави живи. — Говори, съ чимъ те могу обвезати? — Я самъ, моя држава, моя войска — све принадлежи — —

Муратъ. Господару, ты ме застиђаваш. Због чега я толику милость заслужуемъ?

Тимуръ. Милость? — Дакле нећешъ да ме сматрашъ као твогъ пріятеля?

Муратъ. Оћу, ако ты то дозволишъ. — О! радость ме оће да освои, я немамъ довольно речій.

Тимуръ. За ову радость имамо Алій благодарити.

Алія. Господару, ты чинишъ, да занемити морамъ.

Муратъ. Срећанъ є краль, кои таковы пріятеля има.

Тимуръ. Но, я немогу выше таити; или можда є Алія већъ — —

Муратъ. Єсте Господару, онъ ми є мнѣніе одкріо, коє ты о Заиди имашъ. —

Тимуръ. Ты ме примашъ дакле као сына, и даешъ ми Заиду?

Муратъ. Како бы є мого іошт теби одрећи? — Никадъ се небы могла поноситія желя у моіой души родити, одъ те, да мою кћерь на престолу Тимура видимъ.

Тимуръ. И мени бы сва земна срећа само єдна туга была, кадъ є Заида самномъ делила небы.

Муратъ. Помысао на мой гробъ, быће ми садъ пуна радости. Моя кћи быће кральица. — Престолъ, кои іой пристои, быт' ће заєдно съ њоме твой.

Тимуръ. Господару! Сама по себи тегоба, државу ову сасвимъ усрећити, была бы за мене претежка, кадъ неби овай вѣрный пріятель *(на Алію показующи)* исту самномъ деліо. Но ако ты само желишъ, то ћу я мою войску послати, да теби престолъ повратимъ. — Войску, какову Алія іошт никадъ подъ своимъ предводителствомъ имао ніе.

Муратъ. О, ты мене одъ смрти повраћашъ.

Тимуръ. *(къ Мурату)* Оди самномъ пріятелю, я ћу те дворянима као краля представити. *(къ Аліи)* А ты Алія испуни моє желѣ. Часъ, у коме ми Заида іоштъ оскудѣва за мене є пунъ важности.

(Тимуръ и Муратъ отиду.)

---

10. Исходъ.

Алія. *(самъ)* Какавъ налогъ? — Я, самъ морамъ Заиду къ престолу водити. — Великодушіе, добродѣтели, можетел' єдномъ човеку, єдномъ любезнику выше што наложити? — — ахъ, она ми се непрестано іоштъ предъ очима віе, и никадъ ме нѣнъ ликъ неће сасвимъ оставити. — Я самъ є мого имати, да самъ ћутао; али я изусти, и садъ є она за мене изгублѣна. — Єднимъ словомъ, я самъ мени десетъ хиляда мачева у срце забо. — И садъ да то самъ њой одкрити морамъ, да она само за Тимура живи. — *(мало поћути)* Али како? — Нисамъ ли я у шумной битки, у войни, гди є крвъ потокомъ текла, и смрть ми крозъ

свакій зглавакъ пролазила — нисамь ли я научіо умрети? И найстрашнія смрть неможе се сравнити съ оваковымъ налогомъ кои ми садъ испунити валя. О Тимуре, Тимуре! — Можешъ ли выше одъ мене захтевати. *(Отиде.)*

Четврто Дѣйство.

---

1. Исходъ.

Заида, Селина.

Селина. Зашто насъ є дао звати Алія? Неможешъ ли ты узрокъ погодити? — Я незнамъ єлъ то управъ предчувствованѣ было, ил' ме мысао превари, те я наєданпутъ тако яко уплашена постадо. Цео изгледъ види ми се да є торжественъ. — И краль є іошть у двору. — Девойко говори шта ты о томе судишъ? — Мени є ово све іошть непонятно.

Заида. О пріятельице, я само несрећу око себе гледимъ, — обе ћемо до мало часъ знати, зашто насъ є Алія звао. — Одъ детиньства могъ пратила ме є жалость, и прекомерно страданѣ; па и садъ ћу чини ми се таке среће бити. — Я се ничему ненадамъ. —

Селина. Какве мысли! — Одврати погледъ твой одъ пустиня, и у представляй само сяйность и великолѣпіе. Оно те іошть окружава, па ћете у напредакъ усрећавати. Ослони се на твою пріятельицу. — Я премда писамь Алію видила, али опетъ знамъ, да ћешъ ты кодъ насъ остати.

Заида. Ахъ Селино, сяйность и великолѣпіе само є сенка, често пакъ и велика брига. — То насъ никадъ срећнимъ нечини.

Селина. И я самъ негда мислила, као и ты. — Али Алія и — —

Заида. Онъ долази; — и — какова пратня.

---

2. Исходъ.

Пређашнѣ. Алія. *(приближује се съ почитаніемъ къ Заиди)* **Я самъ врло мало учиніо,кадъ самъ те робства ослободіо. Ты заслужуєшъ млого више. — Твоє дражести, твоє велико срце, и твоє високо достоинство садъ є текъ првый путъ оцѣнѣно. Я ти важность ову подносимъ.** *(даде знакъ робовыма кои одма на то прекрасно изрѣђеный сандукъ отворе. Алія извади кралѣвску круну, и метне Заиди на главу.)*

Твою главу непрестано съ овомъ круномъ величай. *(къ около стоећима)* **И вы видите овде вашу кральицу одъ Сіяма, супругу Тимура. Учите одъ мене ню почитовати.** *(оће предь ню на колена да падне, но Заида га задржи.)*

Заида. *(у найвећой забуни.)* **Господару, шта є то? — Я те неразумемъ — О, шта чинишъ ты? —**

Алія. Мою дужность! — Испуни садъ и ты твою. Тимуръ тебе люби, и чрезъ мене подносити свою руку: и ты

є заслужуешъ. — Садъ да те и о судби твогъ отца извѣстимъ. — Онъ є было Шахъ одъ Персіє, и| ты си кћи Абул-Адде. — Твоя рука дакле была є за краля опредѣлена.

Заида. *(зачуђено)* Дозволи Господару! —

Алія. *(уступи на трагъ и смотри Заиду пуну саболѣзнованя)* И самъ є кральтвое любови достоянъ *(удальисе брзо безъ пратиħ.)*

---

3. Исходъ.

Заида, Селина.

Селина. Заидо, иначе моя пріятельице, садъ моя кральице, немысли да завистъ у овымъ прсима влада. Я се радуемъ срдечно, и желимъ ти да срећна будешъ.

Заида. Твоє є срце благородно, и принадлежи Аліи. — Како бы ми ти могла завидити. — А я осећамъ, да круну носити нећу моћи.

Селина. Не? — Тко є дакле другій заслужуе, него ты?

Заида. Твоє пріятельство подиже мою важность. Тимуру принадлеже веће заслуге. — Я морамъ іоштъ Алію видити. *(къ робовима)* Зовите га! *(єданъ робъ отиде.)*

Селина. Твое порекло, твоя дражесть, опредѣлюю те за престолъ Тимура. И ако ты твою срећу садъ іоштъ сасвимъ неосећашъ; О ты баремъ дели мою радость.

Заида. Ахъ пріятељице, радость избѣгава ово срце. — Заръ ты држишъ да престолъ срећнимъ чини?

Селина. Престолъ и Тимурова любовь!

Заида. Я іой се несмемъ радовати. — Овде влада іоштъ заблуђенѣ. — Остави ме саму — Чуемъ Алію. — *(Селина удаљисе.)*

---

4. Исходъ.

Заида, Алія (*съ пратньомъ.*)

Заида. Я бы желила съ тобомъ насамо говорити.

Алія. Я несмемъ (*на страни.*) О Каледу, нако си яко люблѣнъ.

Заида. Само єдну речь Господару. — Само єдну єдипиту речь! —

Алія. (*съ потмулимъ гласомъ*) Я немогу, я не смемъ ни за што знати. — Ты себе морашъ побѣдити; Ты морашъ сваку страсть побѣдити. — Само оно, што чести служи, теби слушати пристои. — Добродѣтели награђавати, народе усрећавати, и свету за образацъ служити, то треба да є твоє будуће заниманіє. — Ты имашъ ону важность, коя се за то захтева. — Опростн, ты се морашъ узвышености и дужности жертвовати. — Сіямъ потребує садъ кральицу, и ты морашъ наша кральица быти. — Неизбегавай сяйну судбину, коя те на престолъ зове. Достигни то, и онога остави, некъ умире. —

5. Исходъ.

Пређашньи. Тимуръ, Муратъ *у краљевскомъ оделу)* Каледъ. пратня.

Тимуръ. *(къ Заиди)* О любезна, кою самъ мени давно желіо, и кою садъ добыямъ: — Каква радость, што те моіомъ назвати могу.

Заида. *(збунѣно и дрктаюћи)* Господару! —

Тимуръ. Тимуръ се неприближава садъ къ теби као краль; него као супругъ и као любезникъ молите онъ за свою срећу. Одъ тебе очекуе онъ радость, кою му никаквый престолъ подарити неможе, и кою є любовію преиспуњно срце нѣгово досада бадава тражило.

Заида. Господару, твоє є благоволеніе превелико, и великолѣпіє престола одвећъ ново за мене. Како бы могла я сваку дужность испунити, коя бы ми съ њимъ наложена была. Опрости што самъ я, као у самоћи и робству воспитана, за исто достоинство одвећъ мала.

Тимуръ. Не, оно ће текъ съ тобомъ нову светлость добыти. — О дозволи ми да могу сасвимъ срећу уживати, коя ми съ тобомъ у део пада. Оддавно већъ нелюбимъ я никога, до тебе, оддавна те я и држава моя потребуємо, коя у теби найдостойнію кральицу почитує.

Заида. Како ме ты застиђавашъ!

Тимуръ. Одважи се само, собствену свою важность почувствовати. — И ако ти Тимуръ сасвимъ мрзакъ ніє, то уступи впечатлѣнію, коє га само срећнимъ учинити може.

Заида. О Тимуре, свакій подданикъ познає твоє заслуге. — Ниє мала стварь тебе се удостоити. — И зато іоштъ ни помыслити немогу, да те се удостоявамъ. Дозволи да се текъ постарамъ то заслужити.

Муратъ. Господару! Коракъ одъ робства на престолъ быо є одвећъ скоръ. Дозволи іой да къ себи доћи може.

Тимуръ. (*къ Заиди*) Ако се дакле удальити желишъ? — Ты си кральица.

(Запда одлази. Алія добіе знакъ одъ Тимура, да є подъ руку узме. Онъ є води съ одвраћенымъ погледомъ; њима слѣдує нѣколико пратіоца.

6. Исходъ.

Тимуръ, Муратъ, Каледъ, и остали пратіоцы.

Тимуръ. Како се съ моимъ изборомъ поносити могу. Она союжава кротость съ нѣномъ важностћу; Она себе непознає, и зато є круне достойна.

Муратъ. Я и Заида врло смо срећни, кадъ ты самъ оно за добродѣтель сматрашъ, што бы се иначе за погрешку узети могло. Погледай само, найпротивнія судба бацыла насъ є у дивлѣ пештере и у робство; одкуда боязльивость за свагда остає, коя се одъ блеска круне іоштъ увеличава.

Тимуръ. О! стидльивость є при њой дражестна. — И неслужили иста боязльивость девойки при бракосочетанію управъ за украшенѣ.

Муратъ. Она є тебе достойа. — Кадъ бы само я дознавао, да є иначе, ова бы те рука одъ нѣ ослободила. — Премда круна млого изискує; но и пакъ ће се она одъ тебе научити, какоће и кральицомъ быти.

Тимуръ. Она већъ престолъ у крашава, и већъ видимъ, да є збогъ нѣ и мой народъ срећанъ. — Мурате, я се вовѣравамъ твоіой мудрости, и благоразумію могъ Аліе. Нѣму самъ млого обвезанъ.

---

7. Исходъ.

Пређашньи. Алія.

Алія. (*къ кралю*) Господару! Я самь тебе и државу служіо. Допусти ми за награду, да се изъ двора удальимъ.

Тимуръ. Како? ты опетъ споминѣшъ о твомъ удаленю? — Зашто си ме оставити науміо? — Єсамъ ли те я увредіо? — Или самь се преваріо, те самь твоіой любови ласкао?

Алія. Не, кралю. Я чувствуемъ са свимъ срећу, кою ми твоє уваженіе дає. И каковый є то поносъ за мене, што є само заслужити могу. — Но Господару, у овымъ прсима влада туга, и предчувствованіе, съ онымъ чувствованіяма, — одъ коій се отргнути немогу.

Тимуръ. Пріятелю! одкри ми узрокъ те печали, коя те гризе. Твоє ми є лице издає. Я исто нигда до садъ видіо нисамъ мртвачкимъ бледиломъ покривено. Ты чинишъ да я због тебе стрепимъ. Говори, ако самъ іошт твой пріятель.

Алія. Ты видишъ дакле, да я теретъ државе, више подноситн немогу. Премда є велико задовольство, у служби Тимура умрети; опетъ, ако животъ мой уважавашъ, то одобри моє намереић. — Єръ шумъ варошкій умножава моє болећтице. Само польскій животъ и она тиха мирноћа, коя у дворовима невлада, само ова велимъ, моћиће можда мени къ оздравленю служити.

Тимуръ. *(къ єднолиъ одъ околостоећій)* Иди кажи кральицы, да є я видити желимъ.

Алія. *(по кратколмъ ћутаню)* **Господару, оћешъ ли ми молбу уважити?**

Муратъ. *(къ Аліи)* **Небылъ мого недалеко одъ вароши у комъ предѣлу живити?**

Алія. Непрестанни послови и посѣћеня узнемираваћеду ме.

Тимуръ. Не, цео теретъ моій земаля неће на твоимъ раменима лежати; ты ћешъ само за мене и за Заиду живити. —Твоє обхођенѣ неможе намъ ништа надокнадити.

Муратъ. Ако моє молбе кодъ тебе важе, то некъ ти буде сада света воля краля.

---

8. Исходъ.

Пређашньи Заида.

Тимуръ. *(къ Заиди)* **Алія оће да насъ остиви; я се немогу нѣга лишавати. Заидо, я самъ те изъ нѣговы руку добыо. Садъ морашъ и ты нѣга мени дати. Я**

ћу те саму съ њиме оставити, и надамъ се, да ће мо чрезъ твою молбу нашегъ иріятеля опетъ овде задржати.

(*Тимуръ, Муратъ, и пратіоцы одлазе.*)

Каледъ. (*у одходу*) **Садъ буди на опрезу Каледу. Садъ ће се онъ издати.**

---

9. Исходъ.

Заида, Алія. (*обоя погружени преда се гледаю. Заида учини неколико корачая натрагъ. На єдань путъ дође мало къ себи.*)

Заида. И ты заръ оћешъ да насъ оставишъ? — Тимуръ те преко мене моли, да одъ тогъ, њему непріятногъ, намереня одступишъ. Сіамъ неможе се тебе више лишавати. Твоє достоинство изискує велике заслуге. Ко бы было у стању тебе наградити?

Алія. Моє достоинство изискує само ревность, а та свакогъ подданика Тимуровогъ оживлява, као и мене.

Заида. Не, оно и духъ, бодрость, вѣрность и добродѣтель изискує. И Алія све то притяжава.

Алія. Ахъ! Похвала, кою ми єдна кральица, као ты дає, побудила бы ме, да се исту заслужити постарамъ. Али —

Заида. (*мало поћути*) Како? Зарь ты желю краля испунити нећешъ? Зарь нећешъ мою молбу послушати?

Алія. Молбу? — Нисил' ты кральица? — Оно, што ты заповедашъ, мени є свето — Но, да нећешъ и ты као и Тимуръ, мою найправеднію молбу одбити?

Заида. А кадъ бы Селина захтевала, да овде останешъ, был' се и онда противіо?

Алія. Селина? Зашто ми ню именуєшъ? —

Заида. Єрбо я знамъ, да она много више кодъ тебе важи, него я.

Алія. Заидо, єл' могуће, да ты ону моћь, кою имашъ, непознаешъ? О та

тебы престолъ толико нуждань ние, па да и пакъ владашъ.

Заида. И при свемъ томъ оћешъ да се удаљишъ?

Алія. Ахъ! Заидо, дозволи ми умрети? — *(падне къ нћнимъ ногама.)*

Алія. — Шта чинишъ ты? Остави се — *(оће да га подигне.)*

Алія. Предъ тобомъ желимъ да умремъ. Одавно самъ оно таіо, што ми ово срце раздире. — А садъ морамъ изустити, и за тымъ ће ми и смрть слѣдовати. Она некъ казни мое дрзновеніе.

Заида. *(разсеяно)* Алія.

Алія. Заидо, гледай предъ тобомъ оногъ; кои є свагда твой робъ био, кои тебе вѣчно люби. — Па и пакъ є предмѣтъ желѣ твоє свагда Каледъ био.

Заида. Каледъ? Проклето заблуђенѣ!

Алія. Я самъ готовъ био нѣму себе жертвовати. Говоріо самъ съ твоимъ оцемъ. Онъ ми одкріе нѣгово достоин-

ство, одкаже тебе Каледу, и хтеде дворъ оставити. Онда заключимъ я, све употребити, да срце твоє добіємъ. Овде самъ ти хтео све изказати, кадъ ме оно краль єдномъ одазва.

Заида. О! Зашто ты отложи то тако дуго?

Алія. Зашто? (*пунъ радости*) былъ ты мене саслушала.

Заида. (*у сузама.*) Тебе? — Ахъ! —

Алія. Я самъ было готовъ, теби ову руку и ово срце поднети.

Заида. О небо! —

Алія. Тимуръ доће и поиска тебе. Мого самъ му твоє станѣ прећутати, и то самъ хтео учинити; алъ опетъ побѣди себе, и та побѣда кошта ме живота.

Заида. И мене!

Алія. Я ти круну донесе. Ты си кральица, Тимуръ тебе люби, а држава поноси се съ нѣговимъ изборомъ. Я самъ мою дужность испуніо и садъ те молимъ само, да ме сажалѣвашъ. Опрости, ако самъ те увредіо; опрости што нисамъ прећутао. Премда ћу скоро умрети,

но опет' ће ме радость у гробъ пратити, кадъ Заида зна, да самъ є любіо, да самъ за њомъ умро. Само ми опрости кральице, више ме видити нећешъ. Скора смрть некъ ти у ображенѣ моє муке, вѣчито изъ памети избрише. — Како Заидо! — Ты си обамрла? — Небо! — *(устане.)*

Заида. *(пада у несвесть но и пакъ къ себи долази)* Алія, ты си ме дакле любіо! — Селину ниси! — Мысліо си, да є Каледъ овымъ срцемъ завладао — И иначе готовъ быо мени твою руку дати; ахъ и опетъ си сумньо о моіой любови? — О како ниси мого познати, да є моє срце само за тобомъ куцало. (*Сузе іой се потокомъ пролію и говоръ пресеку. Обое се посадв. По кратком*ъ *ћутаню продужи Заида далѣ.*) Послушай ме Алія! — Я самъ те любила, и то таила. Самъ мой отацъ, сама Селина нису дознавали. — Заръ нигда ниси примѣтіо боязльивость, съ коіомъ самъ се теби приближавала? Неспокойство, коє є погледъ твой у мени проузроковао, и забуну, кадъ си самномъ говоріо? — Све, што є годъ предходило, о томъ те є уверавало. Мой є отацъ

примѣчавао силу, коя є на мене дѣйствовала; и онъ є такође држао, да я Каледа любимъ.

Алія. Дакле ты га никадъ любила ниси.

Заида. Каледа? Ако ми є икада кои мрзакъ быо, то є быо Каледъ.

Алія. О судбо! —

Заида. Кадъ си ми круну на главу метуо, онда самъ држала, да ти є моя тайна позната, и да ми заповедащъ, да те заборавимъ. — ясамъ мислила да ћешъ се ты оженити.

Алія. Я? — Па кою бы узео?

Заида. Селину. — Єръ свакій є држао да є ты любишъ.

Алія. Я самъ ню почитовао као твою приіятельицу, а више ништа. — Но опрости гордомъ момъ пытаню. Былъ ты мою руку примила? Былъ ты мене кралю предпоставила? —

Заида. Тебе? — Ахъ Алія! Ты си ми миліи него сви кралѣви на свету. Я

самь се тымъ поносила, што самь само твоя робиня.

Алія. *(паде къ нѣнимъ ногама)* Заидо! —

---

10. Исходъ.

Прећашнѣи. Каледъ. *(кои є неко време мало поудалѣнъ стаяо, искочи предь ньи, одъ страже праћенъ)* Ха таколи се служи држави? Издайниче? — Алія є бьо иначе мой пріятель, садъ ми ништа више ніе, Онъ є садъ преступникъ. Онъ дає држави кральицу, коя є нѣгова робиня была, и сувыше, — свою любезницу.

Заида. Издáя!

Алія. Бездѣлниче! Садъ текъ излазишъ на видило? но стрепи, ако се усудишъ и кральицу обтужити.

Каледъ. *(гордельчво)* Алія, ты претишъ? —

Алія. *(къ стражи)* Я самь вашъ робъ.

Заида. Боже, шта видимъ.

Алія. Удальи се кральице. Ослони се на твою невиность, и небой се ништа. (*Заида одлазећи, обраћа уплашено пунъ нѣжности погледъ на Алію, кои на другу страну са стражомъ одлази.*)

---

11. Исходъ.

Каледъ. (*самъ*) Побѣда! яћу можда нѣгово достоинство получити. — Онъ ніе быо мой пріятель? — — Одлази одъ мене мысли, коя бы ме у єдномъ полету къ слави задржати могла. — Садъ морамъ громъ на нѣга окинути, кои ће и Заиду погодити, ню коя — можда іоштъ моимъ срцемъ влада. — Али она ово срце презыре, а презреніе заслужує освету. — О Тимуре, какову ћу ти изненадну вѣсть садь донети. (*Отиде.*)

Пето Дѣйство.

1. Исходъ.

Тимуръ, *и нѣгова братня, међу коима се и* **Каледъ** *налази. Собраніе Сената, кои съ обе стране краля столице заузима.* **Муратъ** *съ десне стране краля. Съ леве стране столица Аліина празна.* **Алія** *као преступникъ предъ Сенатомъ стои,* **Заида** *мало по удаљена на єдной столицы съ оборенимъ къ земльи очима.* **Селина** *стои поредъ нѣ.*

Тимуръ. Вы, подпоре моє државе, ево овде могъ найповѣрителніегъ пріятеля, кога є народъ изъ гласа благосиляо, юнака, страшило непріятеля, поносъ войске, као преступника и найвећегъ издайника окривљногъ. — Мени нигда теретъ круне тежій было ніє. — Кадъ ме тай, кога самь я съ благодѣяніяма обасипао, съ коимъ самь я и само владѣніє деліо — кадъ ме тай издаде; на кога да се ослонимъ? Кадъ су и сами они, коє толико уважавамо, преступленіє учинити

кадри, гди ћу дакле добродѣтель да тражимъ? — — Па и пакъ, кадъ оваковогъ човека, кои се толико ревностанъ, толико вѣранъ мени показиваше, злоумышлѣна можда намера нештеди, и отровъ лажногъ доношенія убити грози; тко є онда сигуранъ? — Пріятельи, помозыте ми садъ у истину вникнути. (*къ Мурату*) И ты кралю, кои ми за угледъ служишъ, и кога я почитуємъ, твоя мудрость некъ ме у томъ руководи. (*къ Каледу*) Изиђи на среду и говори.

Каледъ. Господару, тешко ми є говорити. На єдной су страни заслуге онога, чію светлость пайцриђ дѣло помрачава; па шта више и пріятельство, коє ме съ Аліомъ скопчава. — Съ друге пакъ стране познаємъ и самъ мою дужность. Она то захтева. — Я дакле не могу ћутати. — Наћо тогъ, кога си ты твоє милости по свему удостоіо, гди предъ кральицомъ клечи, и гди обоє сузе проливаю.

Тимуръ. Клечи?

Муратъ. (*заъуђено*) Шта?

Алія. *(къ Каледу)* **Ты издайниче! —**

Тимуръ. Пстъ, пусти га да тужбу оконча.

Каледъ. Дужность моя налагала ми є, да се и я тамо нађемъ. Я му станемъ за преступленіе ово пребацывати, а и онъ се притомъ самъ за кривца изда. — Нѣгова є кривица обелоданѣна, а исту казнити теби самомъ пристои. — За кральицу пакъ дозволи ми, да оћутимъ. Ты ћешъ самъ найболѣ судити, дали є и она казни достойна. Я самъ єданъ подайникъ, и знамъ, како се величество ласно увредити може; зато ћу оћутати.

Тимуръ. Не, я оћу да ты све изкажешъ.

Алія. Господару, тай злодѣй бесни, као отровна животиня у тами; онъ се претвара да величество брани; а онъ га самъ обезсвећава.

Каледъ. Ты се бадава трудишъ на мене подозреніе навући. — Невиность,

права ревность за државу и могъ краля лежи у овымъ прсима. — Кралю ты си ми самъ заповедіо, и я самъ изказао, шта самъ видіо. Я самъ кральицу видіо сузама обливену, лице нѣно поплашено и збунѣно, и пуно нѣжногъ чувства према Аліи.

Тимуръ. *(бацъи срдито погледъ на Заиду. За тыимъ къ Аліи:)* Ако мыслишъ да се можешъ бранити, то и ты садъ говори.

Алія. Господару, дозволи да вѣрность за мене говори, кою самъ ти, досадъ указывао. — Єсть, я самъ клечао предъ кральицомъ; єръ оддавно вечъ я Заиду любимъ, и то самъ прећутао. Ты си престолъ съ ньомъ поделіо. Я самъ жертвовао наклоность моіой дужности. Ова жертва была є нагла; тога ради самъ за одпустъ моліо. Ты си мою молбу одбіо, и заповедіо си, да се Заида самномъ разговори. Я іой онай пламенъ одкріємъ, кои више сакрити у стаю нисамъ быо. Я самъ є за опроштенѣ моліо, и обећао се, да є више нигда не-

ћу видити и да ћу удаљнъ одъ нѣ умрети. — Суди садъ Господару, у колико самъ я казни достоянъ. — Кральица є са свимъ невина. — Нѣнъ изгледъ было є пунъ сажаленя, а не нѣжности. — Само та будала усуђує се ню обвиняваті.

Тимуръ. Тко ће ми казати: дал' є Заида крива, ил' невина? Єли смела она Аліи сажаленѣ поклонити?

Каледъ. Она бы се налютити морала, кадъ є нѣгово дрзновеніе ню увредило.

Тимуръ. (*ватрено*) Пытамъ ли я тебе, дал' є она мене достойна, или не?

Алія. Она остає свагда тебе достойна. Тай издайникъ вребао є само, као какова грабљива зверъ у шумама. Напрасно у лети унутра, у онай ма, кадъ самъ предъ кральицомъ клечао, и недаде іой ни времена на мене се разлютити.

Тимуръ. Како ћу ову распру да рѣшимъ?

Алія. Господару, има єдно средство и валя ти исто изабрати.

Тимуръ. Коє средство?

Алія. Двобой! — премда се нѣгово званіе неслаже съ моимъ; опетъ ћу я све то презрети, само да Каледъ данасъ искуси, како се злочинцы казне, кои величество повређую.

Тимуръ. Каледу оћешъ ли ты двобой примити.

Каледъ. *(збунѣно)* Ако мой краль то одобрава.

Тимуръ. Ты нетреба мене да пыташъ. — Алія, више ниси преступникъ, борба некъ се започне *(краль се дигне са столице, и собраніе Сената разыће се.)*

---

2. Исходъ.

Пређашнѣи безъ Сената.

Тимуръ. Донесите за бой оружіе! я ћу ту присутствовати. *(оружіе се донесе.)*

**

Алія. Бырай Каледу, теби то право пристои. *(Обоица узму оружіе.)*

Тимуръ. Одите за мномъ борцы! *(Отиде.)*

(Каледъ одлази. Алія за њимъ, Заида скочи.)

Заида. Алія кудъ си наго? — Къ смрти?

Муратъ. *(одтури в натрагъ)* Стой!

Алія. *(къ Заиди)* Скорымъ њу те осветити. *(Отиде.)*

---

3. Исходъ.

Муратъ, Заида, Селима.

Муратъ. Заидо, овай двобой показа', да си ты Тимура недостойна. —

Заида. *(плачући)* Єсть Господару! Тебе и краля нисамь достойна. Само Алія єу овой души. —! О защто самь касно дознала, да ме онъ люби! Алія, ты садъ оде, да за Заиду твой животъ жертвуєшъ, зато она двапуть умире. — Већь

тече можда нѣгова крвъ! Можда већь последньій путь моє име єпоминѣ. — О грозна мысли, ты ме убіяшъ? —

Муратъ. Єсть, ты морашъ умрети. Ово отеческо срце неможе те ослободити. — О зашто несмемъ овай несрећный, жалостный остатакъ могъ живота уништити. — Што ми се другда къ небу вопіюћа греота чиняше, кадъ самъ гледао, гди ми супругу и моє сынове на очигледъ убіяю, то ми се садъ невиди, да є онако страовито. Єрбо кћерь имамъ, коя —

Заида. Шта? Ты плачешъ оче? — Я знамъ да є єдна твоя єуза тежа него десетъ хиляда други. — Шта ти є?

Муратъ. Камо срећа, да самъ іошть у оной пештери съ тобомъ остао, гди ме ни люди ни животинѣ посѣћавале небы, нити бы што о мени знали! — Тамо є была Заида мене достойна. Садъ више ніє. — Абул-Аддина кћи несме подь срамотомъ живити. —

Заида. *(дрктаюħи)* **Отацъ шта си науміо? — На што тій твоій очаяваюħи цогледи? —**

Муратъ. Ты морашъ умрети, *(извуче мачь)* **умрети одъ руке твогъ оца.**

Селина. Боже шта видимъ? — безчовечный оче! —

Муратъ. Ħути девойко! Твое є сажаленѣ будалаштина. — Удальи се, ако Заиду любишъ.

Заида. Оче, я радо умиремъ. — Смрть одъ твое руке мила ми є, єръ я на животъ мрзимъ.

Муратъ. Погледай ме іошть єдан-путъ. *(Заида онесвесħена падне у столицу)* **О! шта я учинити науми, да овымъ образыма ньіову руменъ, овымъ очима ньіову ватру одузмемъ? Па и пакъ то морамъ! —** *(кь тедне в пробости, и опетъ се уздржи)* **Не! — некъ чини то ко може; я немогу. —** *(баци мачъ)* **Дакле Муратова кѣи нека живи, подъ срамотомъ нека живи? — Іошть єдно средство остає. — Заидо! —** *(Поврати в изъ несвестице.)*

Заида. *(отвори очи)* Я мышля, ты ћешъ благодѣтеланъ према мени быти, оче.

Муратъ. Я и оћу. — Iошть єдно средство остає. И пре самь ти говоріо, но ты се ниси хтела склонити на то. Садъ морашъ то изабрати, или умрети.

Заида. Коє средство?

Муратъ. Мы ћемо опетъ ону пештеру тражити, гди смо коренъ єли, и срећни были.

---

4. Исходъ.

Прећашньи. Тимуръ *дође натраг.* *За ньимъ* Алія *съ крававимъ мачемъ* Тимурова пратня.

Тимуръ. Садъ Заидо, сме л' се Тимуръ теби сасвимъ оддати, сме л' радостъ сасвимъ чувствовати, и тебе као престола достойну гледати. — Алія *(спусти мачъ къ погата Заиде)* Непріятель твоє чести пао є подъ моимъ ударомъ. — По-

гледай крвъ нѣгову на томъ мачу — Садъ —

Муратъ. (*къ Тимуру*) Кралю, Заида ніе невина, єръ она є любила Алію — Нѣно ћутанѣ треба да буде казнѣно. Она ніе више тебе достойна.

Тимуръ. Шта рече ты?

Єданъ одъ пратіоца (*уђе у нутра.*)

Умирућій Каледъ моли за єдну єдину милость, іошть єданпуть унутра да уђе. Онъ оће кральицу, због учинѣне іой неправде за опроштенѣ да моли.

Тимуръ. Желя нѣгова некъ буде испунѣна. (*Служитель оде.*)

Муратъ. Чуй ме Тимуре. — Я самь хтео учинити, што є моя дужность и твоя слава одъ мене изыскивала. — Заида є казни достойна; Она є требала да умре, одъ моє руке. — Но опрости оцу — я нисамь у станю было, то учинити. — Но зато опетъ она незаслужує кральицомъ быти. — Дозволи ми, да я и она дворъ оставимо, да се далеко одавде у какву пустиню склопити смемо.

Тимуръ. Мурате, шта зактеваш ты. — Не, Заида є невина. Я іой све праштамъ.

---

5. Исходъ.

Пређашньи. *(Каледа ранѣног у едной столицы унесу.)*

Каледъ. *(са изумрлым гласом)* Опрости ми кралю, опрости Заидо, опростите ми сви. -- Умирућій сме свагда опроштенѣ искати. Я самь опао кральицу, и Алія ме є зато казніо. — Алія допусти да узаймна наша мрзость самномъ умре.

Алія. Ако ти Заида и твоя кральица опростити може, то я онда немамъ шта, што бы ти праштати имао.

Муратъ. Мы ти сви праштамо.

Каледъ. Ты пакъ отлична кральице. — Тебе самь неисказано увредіо. — Дай ми твою руку, да съ томъ єдиномъ утѣхомъ у гробъ одемъ, да си ми опростила.

Заида. *(Приближи се къ нѣму и да му руку)* **Я ти праштамъ.**

Каледъ. *(Извуче прикривеный мачъ и прободе Заиду.)* **То самъ само хтео. — Я нећу никогъ око мене срећногъ да гледимъ; я нећу самъ бѣданъ да будемъ.**

Тимуръ. Злодѣю! Издаицо! Помоћь! Помоћь! —

Алія. *(Скочи у немомъ отчаяпію къ Заиди, да іой помогне.)*

Каледъ. Садъ радо умиремъ, єръ самъ се осветіо. *(Раздере завой съ нѣгове рана и умре.)*

Алія. Ха ниткову! Ты само єданъ животъ имашъ.

Заида. Бадава се трудишъ Алія. — Нема помоћи — Магновеня, коя ми остаю, твоя су. Я самъ сама твоя, и тебе достойна.

Тимуръ. О како да га кунемъ; — свимъ на свету —

Муратъ. *(кои є досадъ безчувствен стаяо.)* **Куни га — не немой га клети! — Онъ є єданъ подлый, презренія достой-**

ный злочинацъ, али онъ є оно учиніо, што самъ и самъ хтео, а нисамъ мого. Заида бы морала моя сопутница у пустыньи быти, морала бы ми помагати коренѣ тражити, моє очи затворити, и на момъ гробу плакати. — Жалостный животъ? — Колико бы ме пута проклиняла. — Садъ идемъ самъ, лавови и тигри некъ бы ме одма нашли. *(Отиде.)*

---

6. Исходъ.

Пређаньи.

Заида. Кудъ оде мой отацъ — о Тимуре, ако ме любишъ, старай се о нѣму, и немой га у нѣговой дубокой старости сама оставити. *(Съ прекидающимъ гласомъ.)* Опрости момъ любезномъ. — Я самъ сама крива и ево казнѣна. *(Умре.)*

Тимуръ. Алія! Алія! Што си онеміо и потавніо.

Селина. О кралю! Животъ ми є мрзакъ.

Тимуръ. За мене е сва радость изчезла, а престолъ моє бѣдно станѣ увеличава. — Мы се сами одъ себе стыдити морамо, єрбо смо обоица криви.

(*Завѣса паду.*)

Г. Г. Предчисленицы.

БЕОГРАДЪ.

Совѣтъ княж. Србскогъ.

ГГ. Стоянъ Симићь Предсѣдатель Совѣта, Кавалѣръ. Г. Стефанъ Стефановићь вицепредсѣдатель Совѣта, Генералъ Маіоръ, Кавалѣръ. Г. Єфремъ Ненадовићь Членъ Совѣта, Подполковникъ. Г. Петаръ Лазаревићь Членъ Совѣта, Полковникъ. Г. Стефанъ Марковићь Чл. Совѣта Кавалѣръ, за свое кћери Мицыку Єлену, и Юліану з. 7. кн.

Княжеска Канцеларія.

ГГ. Алекса Янковићь Директоръ княжеске кадцеларіе, Кавалѣръ. Тимотей Кнежевићь I. Секретаръ. Ђорђе Петровићь Секретаръ. Іованъ Филиповићь и Никола Христићь, Столноначалницы. Савва Христићь и Павле Николаевићь Протоколисте. Алекса Романовићь Архіваръ. Петаръ Протићь Регистраторъ. Димитріе Динулъ Димитріевићь Експедиторъ. Ђорђе Нинићь Канцелиста. 11 кн.

Княжески Ађутанти.

ГГ. Живко Давидовићь Полковникъ. Іоца Наумовићь Маіоръ. Коста Плякићь Маіоръ. Сима Нешићь Штабскапетанъ. Васа М. Гарашанинъ Поручикъ. 5 кн.

Попечителство Финансіе.

ГГ. Павле Станишићь, Попечитель, Полковникъ и Кавалѣръ. Іованъ Іовановићь Секретаръ. Данило Данићь Књиговод. главне Контроле. 3 кн. Стоянъ Ђ. Спасићь Књиговод. Попеч. финансіе. Нинко Стояновићь Столонач. оддѣл. промиш. Димитрій Томићь Столонач. оддѣл. промиш. 3 кн. Миланъ Давидовићь Столонач. оддѣл. казначей. Димитрій Іокићь I Рачуноводитель. Петаръ Лукићь II. Казначей. Стойко Димитріевићь Протоколистъ. Василій Груіовићь протоколистъ, за Анастасію Милића и Драгића Живановићъ. 3 кн. Димитрій I. Сосићь броячь за кћерь Станію. Александеръ Николићь Рачуноводитель. Матія С. Миливоевићь Мачванинъ. Милосавъ С. Іовановићь канцелиста. Іованъ Живадиновићь практикантъ. Алекса Здравковићь практик. Димитрій Аврамовићь Живописацъ. 2 кн. Никола Петровићь, Експедиторъ и Скупитель. 26 кн.

Попечителство внутр. Дѣла.

ГГ. Илія М. Гарашанинъ Попечитель, Полковникъ, Кавалѣръ. 3 кн. Радованъ П.

Дамяновић, Помоћникъ Попечителсвта внутр. Дѣла, Маіоръ. Атанасіе Николић Началникъ оддѣленія полиц. Економ. Тома Живановић, Петаръ Іовановић, Симеонъ М. Божић, Симеонъ Весовић, Столоначалницы. Александеръ Ристић Рачуноводитель. Димитріе Николић Архіваръ. Гаврійлъ Н. Перишић Протоколистъ. Миланъ Стойковић Експедиторъ. Илія В. Перишић, Павле Тривковић, Никодіе П. Ћирић, Канцелисте. Атанасіе Милойковић, Павле Радовановић, Миланъ Стоичевић, Миланъ Янковић, Ђорђе Павловић Практикаити. 21 кн.

Попечителство Правосудія.

ГГ. Паунъ Янковић, Попечитель и Полковникъ, Кавалѣръ. Іованъ С. Поповић Началникъ оддѣл. Поп. Просв. Павле Ар. Поповић Секретаръ. Сима Протић Столоначалникъ. Іованъ Савић Рачуноводитель. Димитріе Симић Протоколиста. Светозаръ Десимировић Протокол. Милутинъ Поповић Архіваръ, Міяило Радивоєвић Архіваръ. Никола Радойковић Експедиторъ. Сима Петровић, Петаръ Маринковић Канцелисте. 12 кн.

(Послани одъ Г. Косте Сретеновића практ. глав. Контроле.)

ГГ. Живанъ Петровић, Подполковникъ за сына Милоша учен. Стефанъ Груборъ Ар-

хіваръ высокосл Совѣта. Іованъ Єфтиміевићь Проток. и Архіваръ Управителства Пошганскогъ за брата Светозара ученика 2 кн. Тодоръ Петковићь Подпоручикъ Кавалѣріе. Миланъ Павловићь Подпоручикъ пѣхоте. Іованъ Бабићь Мл. писаръ Начал. Окр. Беогр. Димитріе А. Іовановићь практ. княж. канцел. Коста Сретеновићь практ. гл. контроле, за себе и нећака своѓъ Димитрія Ђ. Миловановића 2 кн. Іованъ С. Марковићь Кацел. гл. контроле. Настасъ Накићь сапунџія. Павле Башкалфићь трговацъ. Николче Величковићь за сына любомира ученика. Вучко Антићь тр. за супругу Любицу. Никола Стефановићь. Мирко Маринковићь родомъ изъ Граришта. Миланъ Карастояновићь. Тома Т. Поповићь. 19 кн.

(Послани одъ Г. Глигорія Божића Писара I. Баталіона.)

ГГ. Іованъ Лукачевићь Маіоръ и Командиръ I. Баталіона. Риста Теодоровићь, Маіоръ и Командиръ II. Баталіона. Коста Антоновићь Поручикъ, Команд. II. Ротте I. Баталіона. Іовица Стойчевићь Поручикъ Команд. III. Ротте I. Баталіона. Антоніе Павловићь поручикъ, команд. II. Ротте II. Баталіона. Милошъ Ристићь поручикъ II. Ротте II. Батал. Єфремъ Михайловићъ поручикъ III. Ротте II. Батал. Міяило Саввићь подпоручикъ II. Ротте I. Батал. Милошъ Міоковићь подпоручикъ

и Ађутантъ I. Батал. Радосавъ Поповићь Подпоручикъ и Ађутантъ II. Баталіона. Дина Протићь подпоручикъ IV. Ротте I. Баталіона. Коста Маринковићь Подпоручикъ и Профіянтъ комесаръ. Антоніе Нешићь подпоручикъ кавалѣр. Ескадрона. Ђока Болићь Под-Поручикъ I. Ротте I. Батал. Антоніе Марковићь Подпоруч. IV. Ротте I. Батал. Міяило Стояновићь поднаредникъ и писаръ II. Баталіона. Арсеніе Яковлѣвићь наредникъ I. Ротте I. Батал. Павле Максимовићь наредникъ II. Ротте I. Батал. Димитріе Стояновићь наредникъ III. Ротте I. Батал. Сима Ћирковићь, наредникъ IV. Ротте I. Батал. Стеванъ Пешићь писаръ глав. воен. Штаба. Милошъ Дугалићь писаръ III. Ротте I. Баталіона. Димитріе Янковићь поднаредникъ и писаръ IV. Ротте I. Батал. Петаръ Вельковићь старіи поднаред. IV. Ротте I. Батал. Арсеніе Михайловићь поднаред. и писаръ II. Ротте II. Батал. Петаръ Радойловићь стар. поднар. II Р. II. Батал. Груя Мишковићь стар. поднар. II. Ротте I. Батал. Димитріе Карамарковићъ стар. поднар. II. Ротте II. Батал. Ђорђе Р. Павловићь поднаред. III. Ротте I. Баталіона. Стоянъ Поповићь стар. поднаред. IV. Ротте II. Баталіона. 30 кн.

(Послани одъ Г. Іована Петрова Архівара Суда вар. Беогр.)

ГГ. Веніяминъ Розмировићь предсѣдатель Суда. Іованъ Димитрієвићь член. Петаръ Ра-

довановић Аудиторъ Гарниз. воин. Іованъ Петровъ Архіваръ Суда. Коста Ечменић писаръ средньи. Стеванъ Радонић писаръ млађій. Ѓодоръ Тодоровић практікантъ. 7. кн.

(Ђумрукъ Београдсвій)

ГГ. Милое Р. Божић Ђумрукція. Стойко Паунковић Секретаръ. Риста Младеновић Рачуноводитель. Павле Станковић Ђумрукція Суповачкій. Крста Ракић практикантъ. Іованъ Віятовић практікантъ. 6 кн.

(Послани одъ Г. Атунасія Георгіевића А. Е. консіст. протоколисте.)

Пречестн. ГГ. Гаврилъ Поповић Архімандритъ Врањевшничкій и Членъ Архід. консісторіе. Герасимъ Стойковић АЕМ. Протосинѓель и Профес. Богословіе. Савва Іовшић. АЕМ. Синѓель Ексхортаторъ и Катіх. у Кн. Срб. Лицеуму. Евгеніе Симеоновић АЕМ. Іеромонахъ и Профес. Богословіе. Теодосіе Мраовић АЕМ. протодіаконъ и Профес. Богословіе. Высокоуч. ГГ. Кирилъ Мирковић Профес. Богослов. Атанасіе Георгіевић АЕМ. конс. прот. Георгіе Николић практ. консіс. Александеръ Поповић учитель. женске младежи. 10 кн.

Богословія.

(Послани одъ Г. Василія Петровића слуш. I. год. Богословіе.)

ГГ. Георгій Угриновићь, Стефанъ Матићь, Обрадъ Гавриловићь, Николай Нинковићь. слушат. II. год. Богословіе. Антоній Поповићь, Василіи Димитріевићь за брата Петронія, Іоакимъ Бабовићь за сыновца Адама, Максимъ Петровићь, Милошъ Вуядиновићь, Савва Сретеновићь слуш. I. год. Богосл. 7 кн.

Слушательи II. Педуготовническе классе.

ГГ. Вучко Миловићь, Георгій Павловићь, Димитрій Нешићь, Константінъ Янковићь, Симеонъ Миловановићь, Илія Іовановићь. 7. кн.

Слушательи I. Предуготовническе классе.

ГГ. Аксентій Поповићь, Василій Протићь, Єремія Поповићь. Живко Протићь, Живота Петровићь, Лазаръ Пантелићь, Несторъ Іовановићь, Николай Мандићь, Николай Поповићь, стар. Николай Поповићь млађій, Радованъ Милисавлѣвићь, Милошъ Вукосавлѣвићь, Никифоръ Вучићь, Милосавъ Поповићь, Миланъ М. Протићь, Савва Спасоевићь. 16 кн.

Честнѣйши ГГ. Максимъ Райковиѣь Болгаринъ Єромонахъ. Хрісандъ Іоановиѣъ діаконъ и слуш. Философіе, Викентій Ђокиѣъ слуш. I. предугот. классе, Аверкій Петровиѣъ слуш. II. предугот. классе. 38 кн.

(Послани одъ Г. Андріе Петровнѣа слушат. II. год. Филозофіе.)

ГГ. Василій Мацаревиѣъ, Петаръ Протиѣъ за сыновца Милована, Марко Матиѣъ, Петаръ Милидраговиѣъ. Сретенъ Иліиѣъ. Коста Вуиѣъ, Ђорђе Іовановиѣъ слушательи Стихотворетва. Іованъ Игнятовиѣъ Реторике слушат. Стефанъ Петровиѣъ слуш. III. Грам. классе, Миланъ Петровиѣъ, Светозаръ И, Гарашанинъ, Владимиръ И. Гарашанинъ; Коста Селаковиѣъ слушательи II. Грам. классе. Младенъ Е Ненадовиѣъ, Ароинъ Протиѣъ, Миленко Стояновиѣъ, Любомиръ Вранялиѣъ, слушательи I. Грам. классе. Г. Арсеніе Нешковиѣъ учитель обштине Дрлачке Окр. Подр., Господична Стана Стефана Ковачевиѣа, Г. Андрія Петровиѣъ слушат. II. годъ Филозофіе и скупитель. 20. кн.

(Послани одъ Г. Панте П. Теодоровиѣа слушат. Реторике.)

Ученицы III. Грам. классе.

ГГ. Гаврилъ Мигриѣъ, Живоинъ Петровиѣъ, Петаръ П, Герасимовиѣъ, Яниѣіе Ко-

стићъ. Ученицы I. Грам. классе. ГГ. Петаръ Пеіовићъ Црногорацъ, Радованъ Петровићъ, Иванъ Богдановићъ. ГГ. Тодоръ Чолаковићъ житель Београдскій. Миланъ Миловановићъ. Рудничанинъ. Стефанъ Михайловићъ и Милованъ К. Добрићъ калфе Абаційске 11 кн.

(Послани одъ Г. Груице Ивановића II. Рачуноис. Поп. Ф.)

ГГ. Іованъ М. Ресавацъ Началникъ Окр- Београ. Маіоръ. Александеръ Николаєвићъ. помоћникъ Нач. Окр. Београ. Яковъ Станое. вићъ Начал. среза Колубар. подпоручикъ. Радованъ Ивковићъ писаръ истогъ среза· Пантелія Груићъ Начал. Среза Турійскогъ подпоручикъ. Живанъ П. Ранковићъ писаръ Среза. Иванъ Іоксићъ Начал. среза Посавск. подпоручикъ. Станко Мутавціјћъ писаръ истогъ среза. Младенъ Стояновићъ Начал. ср. Подунавскогъ подпоручикъ. Велько Петровићъ писаръ истогъ среза. Стоянъ Марковићъ писаръ среза Космайскогъ. Честн. Г. Николай -Петровићъ парохъ Београдскій. Милошъ Сушићъ діаконъ и учитель I. и II. Нор. классе Београд. Миливой Петровићъ Секретаръ Нач. Окр. Београд. Яковъ Лекићъ Казначей Начал. Окр. Београд. Янићіє Ђ. Петровићъ практикантъ. Іованъ Топалпавловићъ за сына своегъ Стояна. Петаръ Яковлєвићъ. Миленко Я ћукићъ практикантъ. Груица Ивановићъ II. Рачуноиспыт. Поп. Финаисіє и окупитель. 20 кн.

*

(Послани одъ Г. Косте Брзаковића.)

ГГ. Владиславъ Поповићъ I. Гимн. класе професоръ. Павле Личанинъ трговацъ. Цветко Сайција за сына Гила ученика. Ђорђе Спирићъ магазација. Ђорђе Кузмановићъ и Колянићъ ортацы и трговцы Свинярскій 2. Стефанъ Лазаревићъ књиговезацъ и књигопродавацъ. Стоянъ Буйдићъ калфа тргов. Димитріе К. Стояновићъ слушат. I. Гимназіялне классе у Беогр. Петаръ Парезановићъ трговацъ. Стефанъ Михайловићъ терзія. Живко Петровићъ бакалинъ. Риста Миловановићъ тргов. за себе и свою супругу Екатарину. Панта Книћанинъ трговацъ. Алекса Давідовићъ. Костантінъ Х. Брзакъ за себе свою супругу Екатарину, сына Николу, брата Алексу и предрагу сестричину свою Даницу Х. Томину 5 кн. 20 кн.

(Послани одъ Г. Іована Аћимовића Бруке, молера и каменорезца.)

ГГ. Коста Кретићъ Кацановићъ лебцедеръ изъ Земуна за сына Стеву. Георгій Радосављевићъ тишлѣръ за сыновца Светозара. Петаръ Атанасіевићъ пекаръ. Антоніе Максимовићъ слуш. Французкогъ єзыка. Димитріе Савићъ тишлѣръ за сына Іована. Танасіе Стояновићъ чизмаръ. Никола Предићъ магаціонеръ камараніе Београдске. Господичиа Ефросине Керпаићъ. Теодоръ Максимовићъ муш. кроячъ. Теодоръ Радмиловићъ

трговацъ. Гаврилъ Вуковићъ тргов. са сына Іована. Димитріе Предићъ ледеръ. Тома Стояновићъ муш. кроячъ. Карлъ Краловански комисіонеръ. Іозефъ Малеръ писаръ комесіона. Стефанъ Алимпићъ малеръ. Танасіе Николићъ трговацъ за сына Михаила. Георгіе Белкнћъ трговацъ. Василіе Радойковићъ трговацъ. Александеръ Спасићъ трговацъ. Іованъ Аћимовићъ Брука молеръ и каменорезацъ. 21 кн.

(Уписани кодъ Издателя.)

Госпоя Марія Симеоновићъ за возљубљену единицу Еугенію. Господична Екатерина Новакъ, роћена у Чакову, любителница књижества. Госпоя Анна В. Михаиловићъ. ГГ. Коста Јанковићъ капетанъ, командіръ I. Рот. те I. Баталіона. Јанаћъ Зысићъ, поручикъ, казначей и Рачуноводитель гл. воен. штаба. Певле Илићъ Апотекаръ. Ђорђе Богдановићъ помоћ. Апот. Стевча Михайловићъ, Маіоръ изъ Ягодине. Христифоръ Соларъ I. Рачуноиспыт. гл. контроле. Корнелій Поповићъ профес. школе трговачке. Сергія Николићъ профес. права природногъ. Илія Захаріевићъ Директоръ Гимназіе Беогр. Стерія М. Јока камарашъ кусіячкій. Никола М. Јока ученикъ у Бечу. Васа Радивоевићъ надзыр. Екон. Топчидерске. Манойло Іокићъ Лиферантъ. Алекса Петровићъ ученикъ. Воинъ Шкандалскій за себе и сына Васу. Никола С. Шоповићъ трговацъ. Г. Царско-Отоманскій терџоманъ Ахмедъ Ефендій. 20. кн.

(Послани одъ Г. Александра В. Міяновића Пост-Офиціра.)

ГГ. Антоніе Радовановићъ пост-майсторъ поште Београд. Миленко Станковићъ Пост-Експ. Зайчарскій. Панта Іовановићъ Пост-Експедіторъ Баньскій. Антоніе Павловићъ Пост-Експ. Коларскій. Єремія Аксентіевићъ писаръ Управ. Пошта. Іованъ Божићъ Пост-Експ. Шупелячкій. Цветковићъ Пост-Експ. Пожаревачкій. Александеръ В. Міяновићъ, Пост-Офиціръ Београ. Францъ Будай Лѣкаръ Окр. Валѣвскогъ за сына Калмана. Аксентіе И. Марковићъ кньиговодитель Управ. Пошта за кћерь Любицу. 10 кн.

(Послана одъ Г. Димитрія Стойковића калфе трговачкогъ.)

ГГ. Коста Радовановићъ трговацъ и житель Београдскій. Іованъ Баићъ трговацъ. Риста Кулићъ терзія. Іованъ Миленковићъ терзія. Димитріе Вогоевићъ. Лука Анђелковићъ. Павле Вуићъ. Георгъ Ивковићъ. Милошъ Радовановацъ. Георъ Петровићъ. Теохаръ Янковићъ. и скупитель Димитріе М. Стойковићъ калфе трговачке. 12 кн.

Слушательи III. Граматикалногъ разреда Гимназіе Београдске: Никифоръ Іовановићъ. Лазаръ Герасимовићъ. Ђорђе Радовићъ. Коста Марковићъ м. Слушательи I. разреда човеч

ности: Станойло Становићъ. Панта Бесаровићъ. Клирикъ II. Преуготовническогъ разреда Димитріе Прот. Милойковићъ. Служительи кодъ Г. Митрополита: Ђорђе Іоановићъ. Миланъ Вучковићъ. Антоніе Марцыкићъ куваръ и скупитель. 10 кн.

Н. БЕЧЕЙ.

(Послани одъ Г. Кирила Секулића.)

ГГ. Діонисіе Павловићъ, парохъ за кћерь Драгиню. Лазаръ Азицки совршенъ Богословъ. Александеръ Поповићъ житарски трговацъ. Александеръ Дада житарски тргов. Анна Благоевићъ рођена Косовацъ. Персійда Янковићъ рођена Шербанъ. Сазва Поповићъ жит. тргов. Лазаръ Миросављевићъ жит. трг. Филипъ Поповићъ за сына Светозара. Іованъ Раевићъ ла кћерь Марію. Константінъ Георгіевићъ за сына Тимотея. Іованъ Блажићъ за сына Димитрія. Еманоелъ Деметровићъ ћурчія. Урошъ Теодоровићъ трговацъ. Антоніе Янковићъ сензалъ. Тимотей Караматићъ сензалъ. Никола Поповићъ бербер. калфа за сестру Софію. Никола Недељковићъ ученикъ I. Латин. школе. Кирилъ Секулићъ за унука Стефана. Димитрій Миросављевићъ жит. трг. Теодоръ Бунћвацъ арендаторъ вінскій целогъ Франћва за сына Обрада. Игнятъ Капетановићъ за сына Іована. 25 кн.

БРУСНИЦА.

(Послани одъ Г. Димитрія Предића писара.)

ГГ. Стеванъ Раићъ практик. Суда Окр. Рудничкогъ. Миле М. Ђиласовићъ прак. Суда. Василіе Євтовићъ, Велимиръ Бабићъ. Миланъ Ковачевићъ. Єфремъ Нешковићъ. Адамъ Протићъ. Павле Лучићъ. Атанасіе Поповићъ. Єфремъ А. Нешковићъ ученицы норм. школе. Сретенъ Борисављевићъ. Савва А. Куюнџићъ. Димитріе Лазаревићъ. практіканти Началнич. 13 кн.

ВУКОВАРЪ.

(Послани одъ Г. Готтхарда Барона Проффирнихъ краль. стола закл. билѣжника.)

ГГ. Іоанъ одъ Рогулићъ сл. Сремске жупаніе главне благайне приматель. Паво Петровићъ исте жупаніе почестный надправникъ и стола судбеногъ присѣдатель. Анастасъ одъ Замфиръ сремске вармеђе судбеногъ стола заклети юрассоръ. Міяило одъ Врањићъ исте међе поч. подправникъ. Ђока одъ Миковићъ сремске градомеђе писаръ. Іоанъ одъ Младеновићъ совршеный юриста. Марко Д. Поповићъ прве год. филозофіе слушат у Пожуну. Максимъ Станићъ трговацъ.

Любомиръ Стойшићъ стакларъ. Тодоръ Ђаковићъ ћурчія и каподѣлацъ. Тома Паловићъ гостіонице Арендаторъ. 11 кн.

(Послани одъ Ђорђа Бошковића ученика.)

ГГ. Готтхардъ Баронъ Профф-Ирнихъ, краль- судб. стола закл. белѣжникъ. Юстинъ Михайловићъ трговацъ. Господичне Екатерина и Милана Михаиловићъ любителнице књижества. Госпоя Екатерина Пуклешъ (римљанка) люлителница нашки књига. Стево Ковачевићъ. Іованъ Степанчевићъ. Андро Бећаровићъ. Ђорђе Стояновићъ вармецки и цывилни кроячь. Іованъ Іовановићъ и Милошъ Станићъ абаціе. Антоніе Геренчевићъ чизмаръ. Петаръ Іовановићъ калфа кроячки. Александеръ Живковићъ. Павелъ Николићъ и Любомиръ Смиљанићъ калфе абаційске. 16 кн.

(Послани одъ Г. Петра Янковића Лебцедера.)

ГГ. Лазаръ Космановићъ слав. доминіума Вуков. канцелиста. Трговцы: Коста Ђорђевићъ. Коста Адамовићъ. Павелъ Димитріе Попопићъ. Корнелія Кроновићъ. Іованъ Поповићъ I. год. мудролюбія слушатель у Пешти. Іованъ Фишеръ пливонице овдашнѣ учитель. Іованъ Поповићъ шпекулантъ. Іованъ Пецыковићъ злата и сребра дѣлатель. Іованъ Релићъ. Іованъ Миросављевићъ. Петаръ Поповићъ ћурчіе. Андро Деметровићъ стакларъ и туторъ школскій. Никола Попо-

вићъ стакларъ. Ђорђе Лукићъ абација. Савва Миићъ чарукција. Петаръ Марковићъ мушки кроячь. Морицъ Хандлеръ (Еврей) II. латін. школе слушатель. Іованъ Пешковићъ калфа кроячки. Іованъ Бањанонићъ ћурчія за кћерь Софію. Іованъ Степанацъ Певчикъ. 21. кн.

ГУРГУСОВАЦЪ.

(Послани одъ Г. Николе М. Ненадовића Казначея.)

ГГ. Гаврійло Єремићъ Началникъ Окружный. Подполковникъ. Светозаръ П. Ненадовићъ Подпоручикъ, командантъ заточеника. Павле Булићъ Членъ Суда, за сына Георгія. Никола М. Ненадовићъ Казначей, за сыновца Милорада. Лазаръ Марићъ Секретаръ Суда. Милоє Здравковићъ млађи писаръ Суда Окружія ћупрійскогъ. Трифунъ ђорђевићь Подпоручикъ, Начал. Ср. Т. Заглавскогъ. Іованъ ђорђевићъ писаръ Ср. Сврљичкогъ. Ђорђе Лукићъ Практік. Нач. Сибинъ Вуићъ Практ. Суда. Коста Томићъ, учитель стар. шко л Василій Вельковићъ Надзыратель мезулане. 12 кн.

ЗАЄЧАРЪ.

(Послани одъ Г. Живана Ковачевића учитиля.)

ГГ. Тома Катићъ Маіоръ и Нича Симићъ Членови Суда Окр. Павле Іовановићъ Про

товрей за себе и Милисава Вельковића богослова 2 кн. Петаръ Іовановићъ парохъ Завчаръ. за сынове Савву и Стаіоя. Стоянъ Богоєвићъ пар. Звед. за сына Іована. Георгіе Поповићъ пар. Кривовир. за сына Димитрія. Милія Петровићъ пар. Илинскій. Петаръ Милетићъ пар. Белоречкій за сына Крсту. Міяило Іовановићъ П. писаръ Начал. Лазаръ Поповићъ практ. Суда. Живанъ Ковачевићъ учитель стар. за себе и своє пріятелѣ Ивана Стояковића и Георгія Угриновића III. год. Кклирике у Београду 3 кн. Милія Павловићъ учит. млађій. Младенъ Живановићъ учитель Грлянскій. Никола Николићъ за сына Косту. Алекса Матићъ терзія. 10.

КАРЛОВЦЫ (у Срему.)

(Послани онъ Г. Данійла Раячића II. Клирика.)

ГГ. Петаръ Петровићъ III. год. Богословъ. Атанасій Таназевићъ. Георгій Стефановићъ. Илія Утѣшеновићъ. Божидаръ Живковићъ. Данійло Раячићъ II. год. Богослови. Юлій Нешко одъ Лайтманова I. год. Богосл. Господучна Емилія Стояковићъ изъ Сомбора. 8 кн.

КРАГУЄВАЦЪ,

(Послани одъ Петра Денића Практ. Начал.)

ГГ. Станко Димитріевићъ парохъ Крагуевачкій. Павле Радовановићъ парокъ Грабовачкій. Симеонъ Михайловићъ парохъ Жабарскій. Стефанъ Поповићъ II. писаръ Начал. Миланъ Мильковићъ писаръ среза Гружанскогъ. Марта Іована Мићића. Стеванъ Іоцыћъ. Яковъ М. Жабарацъ Практиканти Суда. Филипъ Ракићъ безпл. прак. суда. Іованъ Янковићъ писаръ примир. суда за кћерь Агапію. Милованъ М. Поступовићъ трговацъ. Алекса Іовановићъ Добошаръ Начал. Сима Михайловићъ Ђурчія изъ Примштине. 13 кн.

КРУШЕВАЦЪ.

(Послани одъ Г. Іованча Вельковића Казначея.)

ГГ. Іованче Вельковићъ Казначей. Никола Тасићъ Секретаръ Суда. Милошъ С. Радивоевићъ писаръ Начал. Миланъ Іовановићъ Пост-Експед. Ђорђе Николићъ Подпоручикъ, Архіве у редъ доводећи. Филипъ Прибаковићъ штабс. капетанъ, и Нач. среза Јошаничкогъ за сына Милана. Миладинъ Радовановићъ практ. суда. Иванъ Петровићъ штаб. Ротмайстеръ пензіонеръ. Іованъ Н. Ичко-

вићъ пензіонеръ. Спиридонъ Перинъ пелцеръ Окр. Крушев. Милосавъ Симоновићъ учит. Гаврійлъ Стойковићъ писаръ примирит. суда.

12 кн.

НЕГОТИНА.

(Поелани одъ Пайаіе Поповића Сингела.)

Нѣгово Преосвящ. Г. Досітей Новаковићъ Еписк. Тит. 2 кн. ГГ. Пайсій Поповићъ Еписк. Сингелъ и членъ консісторіе. Тома Ђорђевићъ Протоерей и чл. консіст. Никола Николасвићъ Протопресвитеръ Окр. Крайнскогъ за сына Аранђела. Іосифъ Милиевићъ Игуманъ Монастира Букова. Симеонъ Ђорђевићъ Намѣст. истогъ Монаст. Митрофанъ Поповићъ Єромонахъ. Іосифъ Милієвићъ Єродяконъ и преписчикъ консіст. Тома Давідовићъ парохъ Неготин. Петаръ Іовановяћъ парохъ Тамн. Станойло Становићъ парохъ Сикольскій. Живанъ Поповићъ парохъ Сиколь. Райко Милойковићъ парохъ Штубичкій Станойло Миліевићъ парохъ Речанскій. Раша Богдановићъ Метріинскіи. Радисавъ Михаиловићъ парохъ Копривничкій. Тома Михаиловићъ парохъ Копривничкій. Ђорђе Савићъ парохъ Ябуковачкій. Іованъ Матеевићъ парохъ Радуевачкій. Іоргаћъ Радуловићъ парохъ Яшковачкій. Стоянъ Милованновићъ парохъ Трнянскій. Воинъ Войновићъ парохъ Сумариновачкій. Радойко

Богдановићъ парохъ Брусничкій. Ђорђе Поповићъ парохъ Міяйловачкій. Милошъ Радоєвићъ парохъ Поповичкій. Петаръ Матеєвићъ парохъ Радуєвачкій. Арсеній Срдановићъ парохъ Кривельскій. Іованъ Ратковићъ Нотарошъ консіст. Тим. Адолфъ Ада Докторъ Епіскопскій. Павелъ Новаковићъ за сына Лазара. Міяило Костићъ Већилъ Епіск. Іованъ Поповићъ. Манойло Стояновићъ. Константінъ Димитріевнћъ. Радованъ Павловићъ, ученицы Гимн. Негот. Антоніе Илиићъ, куваръ Епіскопскій. 37. кн.

(Послани одъ Г. Павла Атанацковићъ учителя стар. школе.)

ГГ. Міяило Ђорђевићъ Членъ Суда. Стоянъ Обрадовићъ Секретаръ. Станое Лацковићъ практіканть. Іованъ Николићъ писаръ. Начал. Алекса Ђорђовићъ. Станое Симићъ практіканти. Матія Христићъ Директоръ Карантіна Радуевач. за сына Радисава. Мојсило Феизићъ Амбар. Алекса Милановнћъ и Млошъ Синђелићъ гвардіяни. Димитрій Балаицкій Професоръ III. Гимназ классе. Павелъ Радославъ II. разреда учитель. Ђорђе Исаковићъ. Милой Симићъ. Панта Раячићъ. Глигорій Златковићъ. Пантата Урошелићъ. Іоца Димитріевићъ. Коста Аврамовићъ. Стоянъ Петровићъ. Милошъ Николаевићъ и Міило Симићъ ученицы. 25 кн.

ПАНЧЕВО.

(Послани одъ Г. Радислава Петровића.)

ГГ. Константітъ Арсеновићъ Протопресв. и консіст. Темиш. Ассесоръ. Василій Живковићъ парохъ. Єфремъ Баришъ купецъ Лазаръ Суботићъ за сынове Марка, Константіна и Николу 3 кн. Александеръ Василіевићъ трговацъ. Георгій Атанацковићъ за кћерь Христину. Николай Г. Іовановићъ купецъ. Александеръ Станоєвићъ люб. Срб. книж. Атанасіе Милосављевићъ купецъ. Братія Н. Буковала исъ Томашеваца 3 кн. Теодоръ Радивоевићъ купецъ Баванишки Савва Лазаревићъ изъ Баваништа. Панаіотъ Янковићъ купецъ. Теодоръ Павловићъ купецъ Петаръ Г. Янковићъ купецъ Брашовскій. Петаръ Янковићъ купецъ. Живко Іовановићъ купецъ. Алеясандеръ Живковићъ купецъ. Георгій Везенковићъ любит. общт. кньиж. Стефанъ Алексићъ кроячъ. Петаръ Шушманъ папуџія. Димитрій Суботићъ боровезецъ. Господичне: Ефимія Станковићъ роћена Ковинъ. Емилія Тамбурићъ люб. кньига. Екатарина и Георгъ Живковићъ. Трговачке калфе: Трифунъ Вунићъ изъ Ирига за брата Георгія. Іованъ Манойловићъ. Георгъ Горговићъ. Петаръ Николаевићъ. Матея Матићъ. Александеръ Христофоровићъ. Коста Іоановићъ. Єфтиміе Льота.

37 кн.

ПЕРЛЕЗЪ.

(Послани одъ Г. Кирила Ивковића трговца.)

ГГ. Яковъ Херцеговацъ и Константінъ Констаитіновићъ пароси Перлезкій. Милутінъ Іовановићъ. парохъ Фаркаждинскій за сына Светозара. Викентій Атанацковићъ Лайтнантъ. Георгій Панићъ Пост-Майстеръ у Чакову. Елисей Димитрієвићъ учитель. Аксентій Будимировићъ девоячкій учитель у Перлезу. Михаилъ Купусаревићъ Фелдвеблъ. Димитрій Живановићъ Фелдвеблъ у Перлезу. Ника Николићъ сапунција и трговацъ у Чакову. Любоміръ Думићъ учитель Фаркаждинскій за кћеръ Марію. Агапій Пенћъ учитель Фаркажд.за кћеръ Марію. Трифонъ Натарошъ трговацъ изъ Перлеза. Алекса Ивковићъ трговацъ изъ Фаркаждина за кћеръ Емилію и унучадъ Любоміра и Драгомира. з кн. Олимпіяда Ивковићъ. Светозаръ Константіновићъ чизмаръ. Іованъ Ягровићъ кроячь. Марко Янковићъ ареноаторъ на Кустошу. Юліяна Илићъ. Георгій Ивковићъ тргов. Чаковачкій, за кћеръ Елисавету. Ника Капларовићъ тргов. Чаковач. за сына Александра. Симеонъ Комлушки тргов. Фаркажд. за супругу Ефимію. Гаврилъ Комлушки тргов. за сына Михаила. Георгій Раниславлћевићъ са кћеръ Марію. Трифунъ Никодимовићъ са кћеръ Анку. Никола Георгієвићъ и Василіе Димићъ калфе. Георгій

Николићъ изъ Чакова, за сына Петра. Траило Оларевићъ тргов. Чаковач. за сына Константіна. Евгеніе Новакъ трговацъ Чаковачкій за кћеръ Екатерину. Соломонъ Павићъ тргов. Чаков. Василій І. Дина тргов. Чаков. Андрей Станишићъ тргов. Чаков. Іованъ Мича тргов. Чаков. Никола Петровићъ касапинъ Чаков. Іованъ Ђурићъ кабаничаръ Чаков. за сына Светозара. Іосифъ Поповићъ трговацъ Карловачкій. Михаилъ Живойновићъ изъ Карловаца. Елена Вучинъ изъ Карловаца. Марія Поповићъ изъ Карловаца. Гавра Адамовићъ изъ Вуковара. Арсеній Александровићъ изъ Крушедола. Максимъ Ивковићъ ученикъ изъ Перлеза. Кирилъ Ивковићъ трговацъ и скупитель. 47 кн.

ПОЖАРЕВАЦЪ.

(Послани одъ Г. Обретка Томића Казначея.)

ГГ. Атанасіе Вукићевићъ Началникъ Окруж. Маіоръ, за сына Симу ученика. Іованъ Туцаковићъ предсѣдатель суда Окружногъ за сына Миту. Обретко Томићъ Казначей, за сына Стоядина. А. Медовићъ Докт. Медицыне и Физикусъ Окружный. Риста Петровићъ писаръ Началнич. Мойсило Живойновићъ писаръ Началнич. Ђорђе Мицковићъ писаръ среза Моравскогъ. Вуица С. Добрняцъ пи-

саръ среза Млавскогъ. Илія Коцынъ писаръ среза Рамско-Пекскогъ. Станое Миленковинъ писаръ среза Омольскогъ. Атанасіе Ђ. Атанацковинъ практ. Нач. Илія С. Добрнацъ писаръ среза ключскога Окр. Крайньскогъ. Маринко Николинъ, основне Пожаревачке школе учитель. Тома Атанасковинъ трговацъ марвени. Пера Протинъ. трговацъ. Савва Павловинъ трговацъ за сына Димитрія. Євта Стояновинъ тргов. за сына Стоядина. Павле Бабамилинъ за сына Николу ученика. Митаръ Цынцаринъ тргов. за сына Перу. Стева Лазинъ трговацъ, за сынове Саву и Ђорђа. Міяило Млад. Целатовинъ. Мита Стевчинъ болтація. Миладинъ Миловановъ мумція за сына Михаила. Нача Митровинъ трговацъ. Мита Параћинацъ кафеція Мита Станисављевинъ преписчикъ при Окр. Суду. Іованча Андоновинъ тргов. Іосифъ Живковинъ практ. при Начал. Наумъ Ристинъ Кафеція. Миланъ Васинъ преписчикъ. Євта Іовановинъ кафеція. Мита Миленковинъ офицыръ у пензій.

34 кн.

РОГАЧИЦЕ.

(Послани одъ Г. Тодора Недельковића учителя.)

ГГ. Андрей Максимовинъ парохъ Дубскій за сына Светозара. Іованъ Стефановинъ.

парохъ Трешньичкій. Петаръ Милошевићъ Пр. С. Рогачичкогъ кметъ за сына Симу. Богићъ Тодоровићъ П. С. Овчинскогъ предсѣдатель за сына Воисава. Василій Мићинъ П. С. Воићкогъ Предсѣдатель. Міяйило Симићъ П. С. Придолскогъ Предсѣдатель. Тодоръ В. Недељковићъ учитель Рогачичкій. Арсеніе Алексићъ учитель Царинскій. Ристо Ђорђевићъ. Василій Ђосићъ Янко Петковићъ трговцы Рогачички. Деспотъ Вучићевићъ служитель срезскій. 12 кн.

РУМА.

(Послани одъ Г. Михайла Михаиловића.)

ГГ. Василій Николаевићъ парохъ Сурдучкіи, и Чест. АЕМ. консіст. сосѣдатель, за унука Василія. Теодоръ Михаиловићъ парох. администраторъ. Стефанъ Ладићъ П. нормал. классе учитель Іоакимъ Войновићъ. Петаръ Богдановићъ. Николай Чаркажићъ. Іоанъ Максимовићъ. Теодоръ Димитріевићъ, гостилникъ. Стефанъ Дудићъ за сына Іоана. Драгиня Єлесићъ любительница чтенія. Петаръ Тошковићъ. Іоанъ Георгіевићъ за сына Симеона. Петарь Станићъ лебцедеръ за сына Давида Димитрій Марковићъ чизмаръ за кћерь Персиду. Савва Станковићъ ћурчія за сестру Єлену. Миованъ Окашъ чизм. калфа. Павелъ

Михаиловићъ ученикъ и скупитель предч. за сестру Анку. 17. кн.

(Послани одъ Г. Стефана Критовца.)

ГГ. Марія Критовацъ. Екатарина Думовићъ. Милица Пантелићъ. Милошъ Матићъ трговацъ. Стефанъ Андреовићъ и Николай Критовацъ тргов. калфе. Лазаръ Янковићъ тргов. изъ Митровице. Настасія Симоновићъ. Стана А. Марковићъ. Екатарина В. Мирковића. Екатарина Л. Марићъ. Теодоръ Симоновићъ, Любомиръ Обреновићъ. 13 кн.

СМЕДЕРЕВО.

(Послани одъ Г. Томе Протића Практ. Нач.)

ГГ. Антоніе Р. Маиторовићъ Начал. Окр. Маіоръ. Милое Павловићъ Казначей. Вуле Богдановићъ, подпоручикъ, писаръ, за сына Любомира. Петаръ Димитрієвићъ Пост-Експед. за кћерь Марію. Никола Ђ. Льотићъ практік. Живадинъ К. Весовићъ секретаръ суда. Димитрій Костићъ м. писаръ суда. Іованъ Димитрієвићь писаръ среза Подунав. Миланъ Іовановић пис. ср. Ясеничкогъ. Милутинъ Николићъ парохъ Смедерев. Лазаръ Десимировићъ преписчикъ Суда. Глигоріе Флорићъ полицай варошки. Риста Льотићъ трговицъ. Мита Т. Кузмановићъ и Петаръ Ђорђевићъ трговцы за свою библіотеку. Коста Стояновићъ тргов. Танасіе Мильковићъ бакалинъ

Рафаилъ Стояновићъ жит. Смедер. Коста Димитрієвићъ кулунція. Ђорђе Аџіоглићъ пандуръ Начал. 20 кн.

(Послани одъ Г. Наума Пескаровића.)

ГГ. Костандинъ Михаиловићъ Окружн. Физикусъ за кћерь Юліяну. Рафаилъ Мартиновићъ за свою супругу Ленку. Никола Димитрієвићъ изъ Сараоца трговацъ. Іованче Райковић тргов. изъ Смедер. Миладинъ Милетићъ Надзыратель аписане. Ефтиміе Іовановићъ писаръ Суда Окр. Коста Анастасіевићъ практік. Димитріе Крстићъ трг. Ђорђе Митровићъ кантарција. Таса Адамовићъ трг. Димитріе Ђ. Карапанцићъ за сына Ђорђа. Х. Илія Тирићъ тргов. Павле Янковићч. Членъ прим. Суда са сына Саву Стоянъ Янићіевићъ трговацъ. Станко Єврићъ за сына Животу. Миланъ Петковићъ калайција. Александеръ Миладиновићъ ученикъ. Стеванъ Каначки учитель II. классе. Димитріе Тодоровићъ Чл. пр. суда. Х. Андонъ Адамовићъ. Стока Миленковићъ. Димитріе Міяиловићъ и Милосавъ Іовановићъ трговцы. Янићіе Миліяновићъ Ђумрукція Смед. Димитріе Ђорђевићъ тргов. за кћеръ Єлену. Наумъ Пескаровићъ скупитель за кћерь Милеву и сына Любоміра 2 кн. 28 кн.

УЖИЦЕ.

(Послани одъ Г. Пауна Николића Казначея.)

ГГ. Тома Радовићъ Помоћ. Начал. Димитріе Саввићъ писаръ. Милићъ Лунѣвица Нач. ср. Црногорскогъ, Неша Ђорђевићъ Нач. Ср. Рачанскогъ. Димитріе Дражићъ Дирек. каран-Мокрогор. Димитріе Милосављевићъ практ. Нач. Матія Николићъ писаръ среза Црногор. Никола Кандићъ пис. ср. Рачан. Милошъ Іовановићъ писаръ Суда Окр. Ђока Пантелићъ. П. пис. истогъ суда. Спасое П. Єрчевићъ учитель. Живко Лазаревићъ осмотритель кар. Радованъ Гавриловићъ Ђумрукція мокрогор. Коста Ч. Антићъ Членъ суда Окр. Тодоръ Недельковићь учителъ Рогачичкій. Паунъ П. Обрадовићъ прак. Лазаръ Михаиловићъ прак. Стеванъ Костићъ главни Неимаръ зидарскій. Митаръ Яньићъ Чл. прим. Суда. Никола Євремовићъ кньиговезацъ. Марко Патрица за сына Стеву. Милованъ Марићъ глав. тргов. Ужички. Ђуро Иліићъ Ягодинацъ, кавеція. Симо Іовановићъ Момакъ Нач. ср. Црногор. Сима Яковићъ быв. Нач. ср. Моравичкогъ. Милошъ Раєвацъ калфа абац. Филипъ Захарићъ парохъ Кремански за сына Захарію. Станиша Глишовићъ кавеція за сына Ђорђа. Веселинъ Миковица настой. мензул. Ужич. Риста Соботъ суруція. 30 кн.

ЧАЧАКЪ.

(Послани одъ Г. Євтимія весовића секретара суда Окруж.)

ГГ. Стеванъ Єрићъ Чл. суда, капетанъ за унука Василія. Гиле Црвчанинъ Чл. суда за сына Димитрія. Євтиміе Весовићъ секретаръ за сына Атанасія и кћерь Елисавету. Симеонъ В. Симићъ мл. писаръ суда, за кћеръ Милеву. Милованъ Пантелићъ мл. писаръ суда. Илія Міялковићъ мл. писаръ суда Окр. Рудничкогъ, за свога братића Любоміра. Милосавъ М. Станоевићъ практ. суда Чачан. за братића своегъ Марка ученика. Петаръ Перуничићъ практ суда Окр Чачан. Любомиръ Гавровићъ практ. суда Чач. Вуле Пантелићъ трговацъ. Алекса Поповићъ мл. писаръ ср. Студеничкогъ Окр. Чачан. 11 кн

(Послани одъ Г. Иліе Стойчевића писара Начал. Окр. Чачан.)

ГГ. Викентіе Пешићъ Игуманъ. Висаріонъ Вурмазовићъ. Игнятіе Буровићанинъ. Доситей Поповићъ и Никаноръ Бучаникъ Іеромонаси Єфимеріе моностира Студенице. Милія Драгићевићъ, Маіоръ Нач. Окр. за сына Миланчића. Василіе Симићъ Казначей. Іованъ Енглезовићъ стар. и Илія Стоичевићъ млађи, писари. Милошъ Єлићъ. Тома Бабићъ платеж. практік. Василій Нешковићъ безпл. практ.

Сима Молеровићъ Подпоручикъ, Начал. ср. Трнавскогъ. Петаръ Н. Трнавацъ писаръ ср. Трнав. Стеванъ В. Перишићъ Подпоручикъ. Началникъ ср. Карановачкогъ. Вићентіе Єрићъ писаръ ср. Каранов. Іосифъ Янковићъ Окружный лѣкаръ. Сретенъ Протићъ писаръ среза Драгачевачкогъ. Лукіянъ Недељковићъ учитель. Алекса Поповићъ пис. ср. Студеничкогъ. Стаменко Анђелковићъ Ђумрукція Рашкій, за сынове Костантіна Петра Михаила. 2 кн. Никола Алковићъ дѣловодитель. Мата Дамяновићъ надзыратель. Петаръ Забуклицки Дворянинъ и Васа Мировићъ латови. Міяило Поповићъ Гвардіянъ саст. Рашкогъ. Стеванъ Х. Іосифовићъ, Вуя Пантелићъ. Стеванъ Каргановићъ, и Миливое Поповићъ. трговцы. Живко. Павловићъ моляръ. 32 кн.

ШАБАЦЪ.

(Послани одъ Г. Косте Цынцаръ Марковића Казначея.)

ГГ. Іованъ Миловановићъ Помоћникъ Начал. капетанъ. Коста Цынцар-Марковићъ Казначей. Радивой Милованчевићъ секретаръ Петаръ Т. Чупићъ писаръ. Ђорђе Димитріевићъ Криваяцъ писаръ среза Подцерскогъ. Ђорђе Брдаровићъ подпоручикъ, секретаръ суда Окруж. Стефанъ Динићъ I. писаръ. Іованъ Милинковићъ II. писаръ. Никола Стоя-

новићъ практ. за сыновца Павла. Крста Николаевићъ практ. за сына Светомира. Алекса Димитрієвићъ практ. Іованъ Дилберовићъ пр. ћумр. Шабачкокъ. Станое Ћосићъ практ. ћумр. Митровачкогъ. Глигорій Илијћъ Єромонахъ и Члевъ косіст. Шабачке. Адамъ Теодоровићъ Намѣстникъ. Павле Стояновићъ Професоръ II. Грам. классе. Дамянъ Маринковићъ Професоръ I. Грам. классе. Іованъ Илићъ Дяконъ и учитель I. Нормал. школе. Юца супруга Г. Радована Пантелића Члена Суда за кћерь Мацу. Петаръ Х. Алимпићъ, и Стеванъ Р. Милићевићъ трговцы. Благое Николићъ Већилъ. Павле Тешићъ трговацъ. Павле Саввићъ шустеръ. Любомиръ Янковићъ трговацъ. Никола Субасаћъ кафеція. Максимъ Ристићъ служитель при Началнич. Ученицы: Никола Симићъ за куму Кату, Боянъ Марковићъ III. Грам. классе. Лука Солдатовићъ. Стойко Іосиповићъ. Груица Лаушевићъ. Янко Єремићъ II. Грам. классе. Коста Здравковићъ. Лазаръ И. Антићъ. Никола Богдановићъ. Стеванъ Поповићъ I. Грам. классе. Яковъ Чупићъ чл. прим. Суда Митровачкогъ. Миња Милановићъ Членъ прим. Суда Митровач. Радо Даничићъ трговацъ. Исаакъ Мезићъ трговацъ изъ Ноћая. Манойло Панићъ кметъ Ноћайскій. Іованъ Степановићъ парохъ Ноћайскій. Іованъ Станишићъ трговацъ. 44 кн.

ЯГОДИНА.

(Послани одъ Г. Алексе Андоновића Казначея.)

ГГ. Стеванъ Величковићъ Пост-Експед. Ягодинскій. Сима Милутиновићъ практикантъ Началнич. Димитріе Поповићъ писаръ прим. Суда. Стоянъ Стойковићъ помоћникъ прим. Суда. Євта Міяльковићъ безплат. практик. Начал. Ягод. Риста Іовановићъ тргов. Атанасіе Х. Міялковићъ Здраковићъ трговацъ. Алекса Андоновићъ за себе и сынове Константіна и Єфрема 3 кн 10 кн.

(Доцніе Послани.)

В. БЕЧКЕРЕКЪ.

(Послани одъ Г. Павла Бубаловића тргов.)

ГГ. Петаръ Куруцки парохъ. Даніелъ Стаићъ парохъ. Іованъ Бакаловъ діаконъ. Живанъ Смедеревацъ. Іованъ Димитрієвићъ Адвокатъ. Владимиръ Михайловићъ. Игнятъ Поповићъ сирот. к. контр. Трговцы: Коста Георгіевићъ. Іованъ Стаићъ. Кранимиръ Купусаровићъ. Никола Хацићъ. Петаръ Хацићъ. Александеръ Николићъ. Димитріе Кордованскій. Єфтимій Рацковићъ. Игнятъ Мили-

115

новићъ. Михаилъ Нићифоровићъ. Самуилъ Стефановићъ. Михаилъ Ристићъ. Гаврилъ Петровићъ. Михаилъ Деметровићъ. Данiило Нићифоровићъ. Марко Рашковићъ. Глигорiй одъ Добрей. Iованъ Кудићъ. Теодоръ Милетићъ. Георгъ Михаиловићъ. Михаилъ Матеовићъ. Теодоръ Милутiйновићъ. Госпоя Юлiяна М. Панаiотъ. Анна Рацковићъ. Анна Станишнићъ. Господичне: Драга Хаџићъ. Екатарина Бубаловићъ. Милка Пеићъ. Катарина Поповићъ. Iованъ Табаковићъ 4. кл. учен. Константiнъ Георг. Шаинъ. 4. кл. учен. Никола Купусаровићъ. Михаилъ Панићъ Адвокатъ за супругу Софiю. Георгiй Протићъ. Павелъ Субићъ изъ Орлова. Господич. Наталiя и Катариna Владисавлѣвићъ изъ Томашеваца 2 кн.

44.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

*

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ
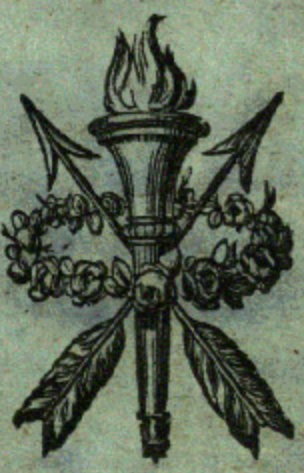
Р19 Ср Г 377.1